

Lord Syster

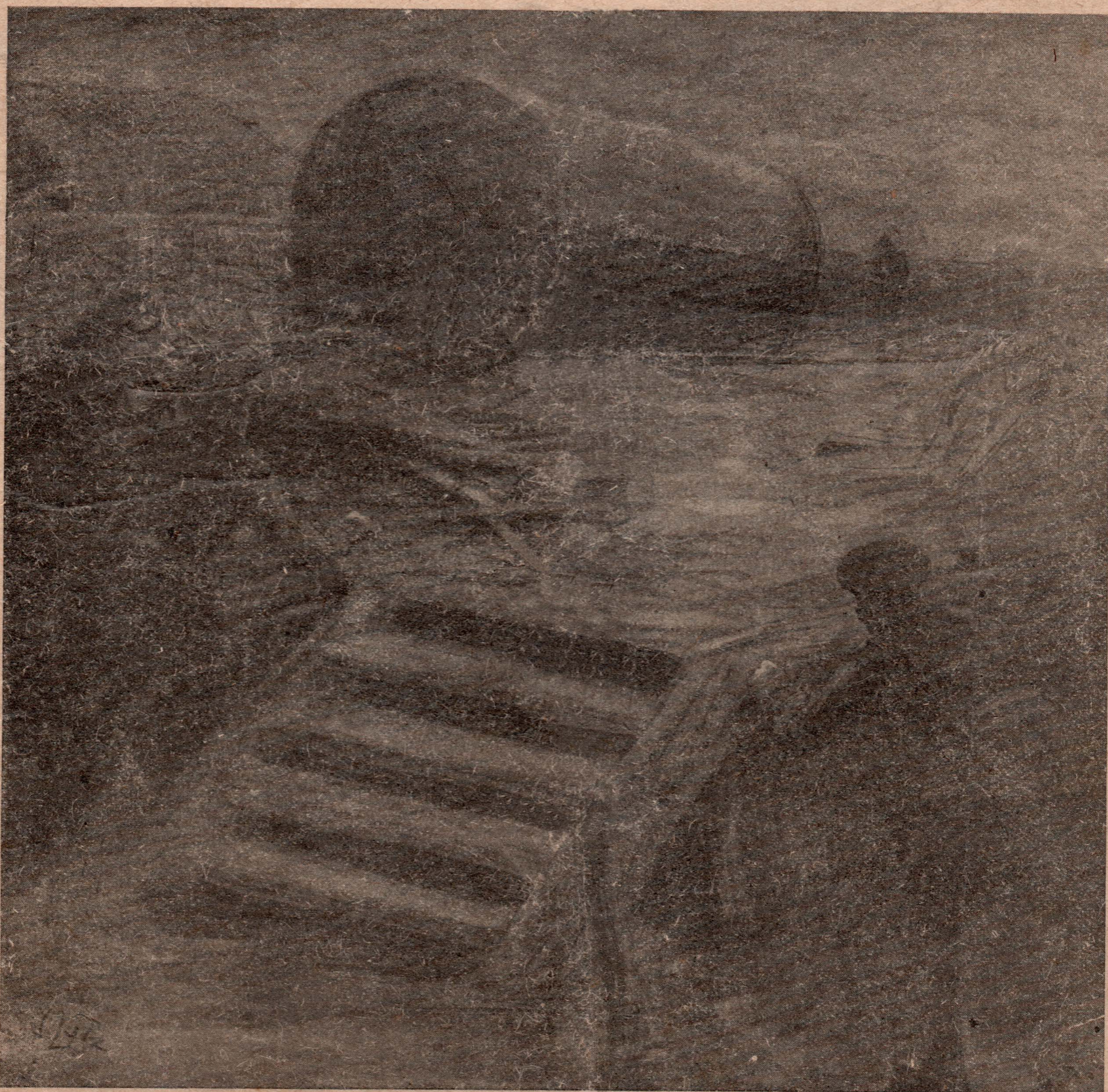
genaama
Raffles

DE GROOTE ONBEKENDE

No. 619

DE STRIJD OM HET MILLIOEN

20 Cent

Even klonk een sissend geluid en bijna op hetzelfde oogenblik viel de schildwacht plat voorover.

NIEUWE SERIE.

DE STRIJD OM HET MILLIOEN.

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

EERSTE HOOFDSTUK.

De krijgsraad.

Geheel aan het einde van de Bowery, een van de meest bekende promenades van New-York, nemen de terreinen een aanvang, langs den oever van de Hudson liggend, die voor het grootste gedeelte gebruikt worden als scheepsbouwwerven, reparatieplaatsen, en ondernemingen, die in meer of mindere mate met het scheepvaartbedrijf in verband staan.

Aan de uiterste grens van de stad, dicht bij het water, dat het gedeeltelijk bespoelt, strekt zich de bewaarplaats uit van oud roest, waarnaar sedert vele jaren niemand meer scheen om te zien.

Alles zag er daar verwaarloosd, vuil en somber uit. Een kleine plaatijzeren loods, die dicht bij den straatweg stond, behoorde bij deze plek, die men moeilijk anders dan een belt kon noemen, en in vroegere jaren had men daar wel eens een oud, gebogen mannetje met een paar helpers aan vervelooze lessenaars zien zitten schrijven.

Nu en dan reden er karren met ouden ijzeren rommel aan, en op andere malen, maar zeldener, vertrok er een kar oud roest.

Dit erf was zeker vijftig meters lang, en

minstens honderd breed, en men vermoedde, dat de eigenaar er niet meer naar omzag, omdat hij de hoop koesterde, dat New-York zich ook naar deze zijde zou uitbreiden, dat hij binnen niet al te langen tijd den grond voor een zeer hoogen prijs zou kunnen van de hand doen.

In een hoek lag een zeer hooge stapel ijzeren schroeven, moerbouten, spijkers, wat verder onderdeelen van gesloopte auto's, bijna onherkenbaar geworden door de laag roest, maar het voornaamste stuk was wel een reusachtige stoomketel van oud model, die zeker dienst had gedaan op een der eerste, groote Oceaan-stoomers.

Het gevaarte, minstens twaalf meter lang, had een doorsnede van twee en een halve meter, en het lag daar reeds zoo lang de weinigen, die langs die plek kwamen om naar hun werk te gaan, zich konden heugen.

Het ding lag niet ver van het water, dicht bij een wrak, half vermolmd steigertje, dat niet meer gebruikt werd, en dat men dan ook zeker niet zonder gevaar nog zou kunnen gebruiken.

Het erf was gedeeltelijk door een houten schutting, gedeeltelijk door een muur, en wat de zijde aan de straat betreft, door de plaatijzeren loods, en door een laag ijzeren hek afgesloten. Het werd nog slechts bezocht door zwervende honden, waterratten, en erbarmelijk magere katten, die er in warme zomernachten hunne serenaden krijschten, en er in hun vrijen tijd joegen op de jonge ratten, want voor de ouden koesterden zij een heilige vrees.

Dit was juist de goede plek waar het muizengedierte vet en sterk werd, en waar de ongelukkige katten, steeds nat, mager en haveloos, het bestaan van paria's lijdde.

En toch was dit slechts schijn, niet slechts dieren hielden zich op deze sombere, eenzame, afstootende plek op, op dit verlaten erf vol modder, roestigen rommel, en vergane planken.

Want op den avond, waarin dit verhaal een aanvang neemt, werkten twee mannen zich achter elkander door een gat in de houten schutting, die hier een smalle, smerige steeg begrenste, even geruischloos als de katten die zij door hunne verschijning op de vlucht joegen, en richtten hunne schreden naar de zijde van het water, als menschen die den weg kennen en geen licht van noode hebben.

De eerste van die twee mannen, grooter dan zijn makker, hield rechtaan op den geweldigen stoomketel, welks silhouet zich duidelijk tegen den avondhemel afteekende, en toen hij dien bereikt had, wachtte hij eenige oogenblikken, en klopte met zijn zakmes op een eigenaardige wijze en naar het scheen volgens een vooraf afgesproken teeken op het roestige ijzer.

Terzijde van den ketel werd de deksel van het mangat voorzichtig op een kier geopend, en een schorre stem vroeg fluisterend:

„Wie daar?”

„Ik ben het — Jim Doolittle.”

„Het wachtwoord?”

„Het millioen of de dood!”

„Het cijfer?”

„Twee maal elf plus zeven!”

„Wie heb je bij je?”

„Mike O'Maley.”

„Kom er dan vlug in, zoodat we weer licht kunnen maken, het is hier vervloekt donker!”

Onhoorbaar als schaduwen gleden de twee mannen door het ronde mangat in het binnenste van den ketel, waar een mufte lucht hing, en het was wel een zonderlinge „entrée de chambre” voor den tweeden man, die keu-

rig gekleed was in avondtoilet en een lichtgrijze demi droeg.

Toen hij op den tast was binnengekomen, en de ronde deksel achter hem dichtviel, gromde O'Maley kwaadaardig voor zich heen.

„Ik heb je wel gewaarschuwd, Mike!” kwam de lijzige stem van Jim Doolittle teemend. „Ik heb je gezegd dat het hier geen Dancing is en evenmin het Witte Huis. Maar jij was weer te lui om je even te verkleeden en nu moet je de gevolgen dan ook maar dragen!”

Op dat oogenblik begonnen suizend een paar acetyleenlampen te branden, die een tamelijk zonderling tafreel verlichtten.

Het binnenste van den geweldig grooten ketel was ingericht als een soort vergaderzaal.

Op den vloer lag een plankier, en in het midden daarvan stond een lange, smalle tafel, primitief vervaardigd uit eenige planken en schragen, en aan weerszijden daarvan stonden vijf rieten stoelen, — en dat was alles.

Aan een der smalle einden van de tafel, het verst van de lampen verwijderd die aan de zoldering waren opgehangen, en die een schel, maar plaatselijk licht uitstraalden, zat een man onbewegelijk neer, met een somber gezicht, en de kin in de handen geleund.

Links en rechts van hem zaten twee vrouwen. De eene zeer eenvoudig gekleed met het air van een brutaal winkeljuffertje, de andere met een kostbaren mantel om de schouders, afgezet met wit bont, ringen aan de handen, en keurig gekapt.

Weer wat verder zat een jongeman te rooken, met een scherp geteekend, onverschillig gezicht, waarin echter de oogen nu en dan konden opvlammen. Zijn naam was Arne Hansen.

Ook hij was eenvoudig gekleed, en hij droeg een gummi regenjas, en een gewone reispet, zeker om zich te beschermen tegen de aanraking met de wanden van dit zonderlinge vertrek.

Er waren nog drie of vier mannen aanwezig, die heel zachtjes met elkander fluisterden en nu en dan een schuwen blik wierpen op den somberen, zwijgenden man, aan het eene einde van de smalle tafel.

De vrouw in het bont, die reeds eenigen tijd ongeduldig met haar beringde vingers op het tafelblad had getikt, verbrak eensklaps de stilte, die was ingetreden na de opmerking van Doolittle, en riep op vinnigen toon en met een niet te miskennen Spaansch accent:

„Zou je ons nu niet eens eindelijk zeggen

waarvoor we eigenlijk zijn opgeroepen, kapitein Ted Winkle?"

"Je zult het direct vernemen!" antwoordde de man met het strakke gezicht, zonder haar zelfs aan te zien. "Wij missen Maja Janesco nog, en die hebben wij noodig. Bedwing je ongeduld dus nog een paar minuten, Barbetta, dan zul je weten waarom ik het gewaagd heb je te verzoeken ondanks je fijne kleeren en je tegenwoordigen hoogen stand in ons nederig vergaderzaaltje te komen!"

Barbetta Candos, de Spaansche, wierp den spreker een venijnigen blik toe.

"Je neemt het mij toch niet kwalijk, kapitein, dat ik wat vooruit ben gekomen in de wereld? Het is alsof je jaloersch bent!"

"Ieder is zichzelf het naaste, en het hemd is nader dan de rok, Barbetta!" antwoordde Ted Winkle koeltjes, en nu pas keek hij de vrouw aan met een paar staalharde, boosaardige, groengrijze oogen. "Zoolang je als lid van de bende je plicht blijft doen, kun je voor je zelf alle voordeelen binnen halen, welke je sluwheden je verschaffen."

"Ik geloof waarachtig dat hij me beleedigt!" riep de Spaansche woedend uit.

"Welneen, dat is pure verbeelding van je, Barbetta!" zeide de andere vrouw spottend, naar het scheen een meisje nog met een smal, niet schoon, maar uiterst schrander gelaat, met twee groote blauwe oogen als eenige schoonheid.

De Spaansche keek haar een oogenblik strak aan en deed blijkbaar al haar best, om uit te maken of zij voor den gek werd gehouden of niet.

Toen hernam zij schouderophalend, en met een blik vol minachting op het armelijke uiterlijk van de vrouw tegenover haar:

"Je zult zijn partij wel weer trekken, Daisy! Maar het doet er niet toe, ik ben in ieder geval binnen, en ik lach jullie allemaal uit, als puntje bij paaltje komt."

"Laat ik je een ding zeggen, Barbetta, niemand lacht ooit een lid van de Bende van het Kwade Oog uit, ook al behoort hij of zij daar zelf toe!" zeide Winkle op ijskouden toon. "Zelfs niet, wanneer het geluk gewild heeft dat men als eenvoudig korstje is opgemerkt door een schatrijken effectenmakelaar! Bedenk verder, — dat effecten kunnen vallen, en dat daarmee je glans tegelijkertijd zou verdwijnen. Of heb je den ouden Olivier Peanut soms uit liefde getrouwd?"

Barbetta Candos zei een heel leelijk woord hetwelk toonde, dat zij inderdaad goed had

geluisterd in de volksbuurt, waar haar vroegste jeugd zich had afgespeeld en draaide Winkle onbeschaamd den rug toe.

Er flikkerde alleen iets in het grijze oog van den Kapitein, maar hij zeide niets.

Er verliepen ongeveer tien minuten, zonder dat er veel gesproken werd, behalve dat Barbetta tot twee malen toe trachtte van den Kapitein te vernemen waartoe men deze kleine afdeeling in het Oosten van de stad zoo onverwachts had opgeroepen, en toen werd er opnieuw op dezelfde eigenaardige wijze tegen den buitenwand van den ketel geklopt, de schildwacht herhaalde zijn vragen, en een jonge vrouw kroop door het geopende manganat naar binen, die haar goede kleederen beschermd had door een langen regenmantel.

Zij had een mooi, een weinig al te vol gelaat, met prachtige zwarte oogen, en toen zij lachte over haar entrée, die weinig sierlijk was geweest, vertoonde zij twee rijen van de prachtigste witte tanden die men zich denken kan.

"En daar ben ik!" riep zij uit, zich schuddend als een poedel die uit het water is gekomen. "Allemaal gezond, boevenpak? Goed zo! Maar wat zie ik, Barbetta! Je ziet er uit als zeven dagen slecht weer!"

"Bemoei je met je eigen zaken!" was het afdoende, op snibbigen toon gegeven antwoord van de mooie Spaansche. "Je bent over je tijd! Kapitein, moet ze geen boete betalen?"

"Dat kun je aan mij overlaten, Barbetta!" antwoordde Winkle, zonder haar aan te zien.

Hij haalde zijn horloge te voorschijn, en hernam:

"Zij is maar drie minuten te laat, jullie zijn allemaal te vroeg geweest! En nu geen gepraat meer, maar luistert allen scherp toe, want wat ik te zeggen heb is van het grootste gewicht!"

Er was iets in de stem van den kapitein, die allen het hoofd naar hem deden omwenden. Zelfs Barbetta wierp haar voorgewende onverschilligheid af. Haar zwarte oogen schitterden in de stralen van de acetyleenlamp tegenover haar.

Winkle dacht een oogenblik na en begon toen, de beide handen tot vuisten gebald voor zich op de tafel:

"Om jullie allen goed te doen inzien, vrienden, wat er op het spel staat, en wat er van jullie, als trouwe soldaten, verwacht wordt, moet ik je het volgende mededeelen, wat jullie nog niet kunt weten, omdat het mij zelf pas drie uren geleden is medegedeeld door een

der kapiteins van den eersten-graad, — John Raffles is in New-York!"

Als Winkle had gezegd dat de pest in de Vereenigde Staten was uitgebroken, en dat drie-kwart van de bevolking reeds aan die vreeselijke ziekte was overleden, hadden de aanwezigen geen groteren schrik aan den dag kunnen leggen.

Barbetta werd vaalbleek, Daisy Mayflower deed een sissend geluid hooren, en Maja Jansco, de Roemeensche, die het laatst was binnengekomen, deed een zenuwachtig, schel lachje hooren.

Wat de mannen aangaat, zij slaakten uitroepen van woede en van fellen haat, waaraan Ted Winkle dadelijk een einde maakte, door luid te roepen, zoodat het schalde tusschen de ronde wanden:

„Stilte! Ik heb jullie niet door de bekende ijlboden bijeen doen roepen tot een spoedvergadering om als oude vischwijven te kakelen, maar om met mij middelen te beramen, ten einde dit dreigende gevaar het hoofd te bieden. Raffles is hier, zeg ik jullie, — en wat erger is — hij heeft den strijd met ons aangebonden, en den eersten slag met vlag en wimpel gewonnen."

„Caramba!" vloekte de Spaansche, met een lang aangehouden rr.

„Dat de duivel hem hale!" siste Daisy Mayflower.

„En de Engelsche politie die hem nog niet heeft weten te pakken!" voegde Maja er aan toe.

„Als de dames hebben uitgesproken, en hunne belangwekkende opmerkingen tot een goed einde hebben gebracht, zou ik wel willen voortgaan!" hernam Ted Winkle sarcastisch, maar nu met een uitdrukking op zijn bleek gezicht, die plotseling iedereen deed zwijgen.

De kapitein vervolgde:

„Het is slechts aan weinigen onder ons bekend geweest, en ook nu nog wil ik niet in bijzonderheden ingaan, dat het plan bestond, een millioen te eischen van den Spoorwegkoning Olaf Kaldrup. De kerel had een mooie dochter, en ons geluk wilde, dat die verliefd raakte op ons medelid — hierbij nam Winkle die gedekt was gebleven als met eerbied zijn deukhoed af, alsof hij de nagedachtenis van een grooten doode eerde — Yan Bonescu. Wij hadden hem en zijn broeder Boris, respectievelijk als chauffeur en als huisknecht in het huis van Kaldrup weten te smokkelen, en wij meenden ons heel wat moeite te kunnen besparen, toen Yan ons mededeelde, dat Sigrid

Kaldrup in liefde voor hem was ontvlamd. Hij wist haar te bepraten met hem te vluchten, belette dat zij haar vader zou schrijven, en hield alle dagbladen ver van haar verwijderd, waaruit zij wellicht de ware toedracht van de zaak zou kunnen raden."

„Heel slim! Zóó zou hij zijn schoonzoon worden!" riep Mike O'Maley met een schel lachje uit.

„Inderdaad was het slim, O'Maley!" hernam Winkle, „maar, nog niet slim genoeg voor dien vervloekten bemoeial Raffles. Want jullie mogen me gelooven of niet, maar hij las eergisteren het bericht van de ontvoering in een Londensch blad, met onzen eisch betreffende het millioen erbij, hij vertrok twee uren later uit Londen, hij was acht uren daarna te New-York...."

„Als ik den kerel tusschen mijn vingers krijg!" viel Barbetta hem in de rede, en nu was zij waarlijk vreeselijk om aan te zien, met haar bleek gezicht en haar koolzwarte bliksemde oogen.

„Laat die nuttelooze uitroepen na!" riep Winkle ongeduldig. „Zij brengen ons niets verder. Ik vervolg, — Raffles was nauwelijks hier of hij nam de zaak ter hand. Hij kwam in het huis van Kaldrup, en het noodlot wilde dat hij ons lid Boris — al weder lichtte Winkle zijn hoed eerbiedig — nog slechts een jaar te voren in Chicago had ontmoet en daar een persoonlijke strijd met hem had uitgevochten, waarvan de litteekens nog nauwelijks gesloten waren. Hij raadde den samenhang, deed onderzoek, wist de Villa van Yan Bonescu te vinden, waarheen hij zich met het meisje begeben had, — en twee uren geleden werd Yan Bonescu gearresteerd!"

„Dat is heel miserabel, maar is er niet meer?" vroeg Doolittle op zijn lijzige manier.

„O ja, nog heel wat meer!" antwoordde Winkle ironisch. „Ook Boris zijn broeder, werd na heftigen strijd en na bijna te zijn doodgeslagen, in het huis van Kaldrup gevangen genomen."

„Dat is twee! Nog meer?"

„Wacht maar af! In de Villa van Bonescu te Newport waren vier mannen als bedienden vermomd ter bewaking van het meisje aangesteld, één van de vrienden van Raffles heeft er twee bijna vermoord, en de anderen zijn gearresteerd."

„Wel vervloekt, dat is zes!" riep Mike O'Maley wit van drift. „En het millioen?"

„Met je hersens staat het nog altijd bedroefd, Mikel!" antwoordde Winkle minach-

tend. „Naar het millioen kunnen we natuurlijk fluiten — want dat eischten we als losprijs voor het meisje — en Raffles heeft haar een uur geleden veilig en wel in de armen van haar liefhebbenden vader teruggevoerd! En nog ben ik niet aan het einde van de verlieslijst! Jullie weten dat we beschikken over tien of twaalf zeer snelle vliegmachines. Welnu vier daarvan gingen Raffles boven de kust opwachten, daar wij wel vermoedden, dat hij zou komen op het bericht dat onze roemruchte bende herleefd was! Eén van de vliegmachines is totaal vernield, drie van onze mannen zijn daarbij jammerlijk om het leven gekomen, een tweede machine viel in zee, de vier inzittenden

werden opgepikt, en gearresteerd. Summa summarum, dat wil zeggen: alles bij elkaar gerekend, Mike O'Maley: drie doden, drie zwaargewonden, en negen arrestanten, twee vliegmachines naar de maan en een millioen voor de haaien!”

„Je noemt dat millioen wel het laatst kapitein, maar ik vind het het voornaamste!” zeide Maja Janesco die met de grootste aandacht had toegeluisterd.

„En ik vind een ding dat nog erger is,” merkte Daisy Mayflower op, met een kort lachje, en als zeide ze iets onbeduidends, „en dat is, dat Raffles in ons midden is en nog leeft.”

De DUBEC No. 4 in roode verpakking bestaan reeds 40 jaar.

De DUBEC No. 3 zijn met Goudmondstuk.

TWEEDE HOOFDSTUK.

Veldtochtplan.

Het bleef eenigen tijd stil in het binnenste van de vreemde vergaderzaal.

Het bericht had een verpletterenden indruk gemaakt.

Bijna al degenen die daar aanwezig waren, hadden deel uitgemaakt van een of van meer der vorige genootschappen van het Kwade Oog.

Zij konden dus de zaak beoordeelen, die hier zoo plotseling aan hen werd voorgelegd.

De Moloch was machtig geweest, had weten te beschikken over alle middelen van wetenschap en techniek, over duizenden helpers, en Raffles had hem tot driemaal toe weten te overwinnen. Eén aanvoerder had zelfmoord gepleegd, twee hadden hunne wandaden geboet met den dood in den electrischen stoel. Dozijnen hunner kapiteins zaten op dit

oogenblik hunne straffen uit in Sing-Sing en elders.

Toch was de Bende voor de vierde maal uit haar asch verheven en nauwelijks was dit tot veler blijdschap geschied, of reeds volgden de rampen elkander in verbijsterende wijze op.

De drie Ieren van het gezelschap gevoelden zich aangegrepen door een schier bijgeloovige vrees.

Zij moesten wel gaan gelooven dat die geheimzinnige Engelschman, die onvindbare Brit, waarbij vergeleken de befaamde Roode Pimpernel slechts een stumperige brekebeen was, een verdrag had gesloten met bovenaardsche machten!

Reeds het feit dat hij in een kwart etmaal den overtocht had gemaakt, sloeg hen met ontzetting en verbijstering.

Zij keken schuw naar het ronde deksel van het mangat, als vreesden zij het ieder oogenblik te zien opvliegen en daar achter de maar al te bekende donkerblauwe uniform te ontwaren, en het glanzen der revolverloopen.

Winkle was een uitstekend gelaatskenner, en hij had met scherp blik aanstonds gezien welken indruk zijn mededeeling op het gezelschap maakte.

Alleen de drie vrouwen dachten slechts aan wraak en vergelding naar het scheen — van de mannen had zeker de helft het allerliefst onmiddellijk het hazenpad gekozen.

Hij bromde wat voor zich heen, en zeide toen schamper:

„Ik bemerk dat zelfs mijnheer Doolittle, die anders een toonbeeld is van kalmte en zijn naam met eere draagt, aan een hevige onrust ten prooi is.”

Doolittle zat met knipperende oogen in het lamplicht te staren. Zijn breed, pafferig gezicht, waarin alleen de kleine, grijze oogjes met een leelijke uitdrukking er in, wezen op zijn gevaarlijke inborst, was krampachtig vertrokken toen hij aarzelend antwoordde:

„De zaak is, kapitein — wat U ons vertelt — dat is; — het is net of je een tik op je hersens krijgt met den gummiknuppel van een klabak. Ik ben er suf van! Als het waar is, dat we Raffles hier hebben”

„Hij is het — er valt niet aan te twijfelen!” riep Winkle ongeduldig uit. „Want een van de onzen heeft hem met zijn vriend hooren spreken, in de eetzaal van Astor-Hotel en nu moet ik meteen nog een kleine vergissing goedmaken — het aantal arrestanten moet met twee vermeerderd worden, want die schrandere spion — Winkle nam zijn hoed af — is met nog een ander eveneens in handen van de politie gevallen.”

„Als ik je een raad mag geven, Kapitein Ted,” barstte Barbetta Candos met schelle stem uit, „laat dan je hoed maar op tafel liggen, want als je hem voor ieder gearresteerd Bende-lid dat je nog vergeten mocht hebben moet afnemen, kun je wel aan den gang blijven. Ik moet zeggen — het is fraai! En als ik dat vooruit geweten had”

„Wat dan?” vroeg Winkle dreigend.

„Wel — dan zou ik me nog eens bedacht hebben — alvorens ik me weer tot Lid had laten aanwerven!” antwoordde de Spaansche, met een tartenden blik op Winkle.

„Je kunt nog uittreden!” hernam de kapitein koeltjes. „Je kent de voorwaarden! Je krijgt drie maanden om je te bedenken — en

ben je dan niet tot andere gedachten gekomen”

Hij maakte den zin niet af, maar haalde met een veelzeggend gebaar snel de gestrekte hand langs zijn gebogen nek.

De Spaansche scheen dit gebaar zeer goed te begrijpen, want even rilde zij, alsof een heftige koude haar plotseling overviel.

„Wij moesten nu maar eens ter zake komen,” zeide Arna Hansen, die tot dusverre nog bijna niets gezegd had. „Al dat praten helpt ons niet. Gij hebt natuurlijk voorstellen, kapitein, anders zoudt gij ons hier niet met spoed ontboden hebben.”

„Het eerste verstandige woord dat ik hier hoor!” riep Winkle uit. „Je hebt het geraden, luitenant Hansen. Ik ben het aan mijn rang als kapitein verplicht, aanstonds de noodige maatregelen met mijn beste menschen te bespreken — en daar reken ik jullie allen toe.”

„Wel verplicht!” riep Barbetta met een spottende buiging, „maar ik pas, als het spelletje te gevaarlijk gaat worden! Ik heb het nu goed, en ik zie niet in waarom ik mijn hals zou wagen, om”

„Je zult je hals en nog heel wat meer wagen, want aldus wordt het bevolen — door den Moloch!”

Het bleef secondenlang doodstil. Het was alsof de geest van den geheimzinnigen, machtigen, verschrikkelijken aanvoerder, die als een monsterachtige spin midden in zijn web zat, de minste trillingen der draden speurde, en van een onbekend centraal punt uit, zijn bevelen gaf, die op straffe des doods moesten worden opgevolgd, zonder verwijl en zonder tegenspraak.

Men durfde in den boezem van het misdadige Genootschap slechts fluisterend spreken over sommige gevallen, waarbij meedoogenloos de doodstraf was voltrokken aan ongehoorzamen en lafaards, die zich hadden willen onttrekken aan die strenge bevelen. De meesten dier rebellen waren op spoorlooze wijze verdwenen, uit den weggeruimd door handlangers, die zelven den Moloch nooit van aangezicht tot aangezicht hadden gezien, en slechts handelden op instructies van tusschenpersonen, die van een volmacht waren voorzien, het kenteeken van den Moloch dragend.

Menig gelaat verbleekte, alleen omdat Winkle den vreeselijken naam genoemd had.

De kapitein genoot een oogenblik van den indruk, dien zijn woorden hadden gemaakt en begon nu weder:

„Ik zal zoo kort mogelijk trachten te zijn.

Helaas zijn wij het spoor van Raffles al te spoedig weder kwijt geraakt, en het is volstrekt noodzakelijk dat wij het hervinden, zoo snel als dit maar mogelijk is. Ik weet dat het moeilijk zal zijn — zeer moeilijk — maar voor slimme vrouwen en ondernemende, geduldige mannen is niets onmogelijk. Denk aan het hooge doel, dat wij ons gesteld hebben. Wij hebben enkele aanknoopingspunten. Luister goed toe! Raffles en zijn vrienden, zijn hier met een vliegtuig van een zeer bijzonder maaksel gekomen, die hij, voor zijn eigen veiligheid natuurlijk zoo dicht mogelijk bij New-York heeft verborgen. Wanneer wij een straal nemen van tien uur sporens, dan krijgen wij weliswaar een reusachtig gebied, maar wij mogen niet uit het oog verliezen, dat wij overal onze vrienden hebben, die ons bij het zoeken kunnen helpen, en dat een vliegtuig, vooral van zulk een bijzonder maaksel, geen luciferdoosje is, dat men zoo maar kan verstoppen. Waar het nu bijna zeker is dat Raffles nu en dan zich zal gaan overtuigen dat alles met zijn machine in orde is, moet er begonnen worden, naar de verblijfplaats van dat vervloekte ding een onderzoek in te stellen. Geen loods, geen schuur van eenigen omvang, geen groote garage mag ondoorzocht blijven!"

Hij keek even den kring rond, en toen hij op ieders gelaat instemming las, vervolgde hij, terwijl hij zijn stem nog liet dalen, ofschoon het onmogelijk was, dat men door den dikken wand van den bijna hermetisch gesloten ketel iets zou kunnen hooren.

"Dat is echter nog niet het voornaamste! Raffles heeft de dochter van Kaldrup gered, en als hij niet zeer veranderd is sedert een jaar, dan zal hij nog eenigen tijd in verbinding blijven met dien millionair, daar hij wel moet vreezen, dat wij onze plannen niet zoo spoedig zullen opgeven, en hij zal dien Zweed, dien hij zeker nog niet goed kent, onder zijn vleugels nemen. Als hij hem wel goed kende, als hij wist welk een hartelooze, harde schavuit hij is, hoe hij honderden menschen heeft uitgezogen, en zoo zelf rijk is geworden, dan zou hij zich misschien nog wel eens bedenken!"

"Hij zal het wel om de mooie oogen van het meisje doen!" riep Barbetta met een hatelijk lachje.

Winkle haalde slechts even de schouders op en zeide:

"Je kennis van Raffles' karakter is niet overgroot, Senora! Dat Raffles plotseling

liefde zou opvatten voor een hem totaal onbekende vrouw, is volstrekt buiten alle bestaansbare dingen. Neen, hij doet het terwille van de sport, en uit haat jegens ons! Maar hoe dit nu ook zij, het is zeker dat hij, natuurlijk goed vermomd, nog eenigen tijd in het huis van Kaldrup zal komen, en daarvan moeten wij gebruik maken."

Hij hield op om Hansen scherp aan te zien, die een weinig verveeld had toegeluisterd, en vervolgde nu weer:

"Arme Hansen, je bent niet alleen de luitenant van de afdeeling, maar je bent ook zeer schrander, en bovendien een Zweed, een landgenoot dus van dien Kaldrup, die nog pas onlangs genaturaliseerd is, en tien jaren geleden uit Zweden hierheen kwam. Je kent dus zijn taal, wat je evenwel zorgvuldig zult verzwijgen, en jij bent de man, die ons moet helpen, het huis in de Vijfde Avenue dag en nacht in het oog te houden."

"Een plezierig baantje!" zeide Hansen, een versche sigaret opstekend, ofschoon de lucht in den ketel reeds zwaar en moeilijk in te ademen was.

"Of het prettig is of niet, het moet gedaan worden!" riep Winkle heftig uit. "Bedenk toch welke belangen hier op het spel staan! Bedenk, dat je in rang met mij gelijk zoudt komen, wanneer het je persoonlijk zou gelukken, Raffles in handen te krijgen. . . . Ik ken je eerzucht Hansen en ik. . . . Wat was dat?"

Hij hield plotseling op, en zat nu doodstil, het hoofd een weinig terzijde geneigd, als iemand die scherp toeluistert.

Alle anderen waren dadelijk in volle aandacht, en een paar mannen brachten reeds geheel werktuigelijk de hand naar den zak waar zij hun browning of revolver hadden.

Het was nu zóó stil in den ouden stoomketel, dat men alleen de snelle ademhaling van Daisy Mayflower, die ineengedoken zat als een wilde kat, gereed tot den sprong, met half dicht genepen oogen kijkend naar het ronde deksel van het mangat.

Maar hoe scherp ze ook allen toeluisterden, zij konden volstrekt niets hooren.

De ketel was oud, stijf verroest, maar nog volkomen gaaf, zonder een enkel gat er in en bijna een duim dik, zoodat het, wanneer hij eenmaal gesloten was, schier onmogelijk was iets te vernemen van wat buiten voorviel, tenzij het zwaar onweerde.

Er verliepen wel vijf minuten, zonder dat iemand zich verroerde, totdat de Spaansche

eindelijk ongeduldig fluisterde met haar heesche keelstem:

„Wat is er nu eigenlijk? Wat hoorde je, Ted Winkle?”

„Ik verbeeldde me, — ik dacht dat ik tegen den ketel hoorde kloppen!” antwoordde Winkle op gedempten toon. „Doolittle, jij zit het dichtste bij den deksel, maak hem eens voorzichtig open en ga poolhoogte nemen! Hoe is het, moet ik het tweemaal vragen?”

De zaak is, dat de heer Doolittle liever lui dan moe was, en volkomen ontbloot van die soort van moed, die den man als eerste in het gevaar drijft en hem voor alle anderen de loopgraaf doet uitspringen.

Als er op den ketel getikt was, dan was er door menschen getikt, en menschen die op dezen ketel tikten konden alleen maar politie-agenten zijn.

Intusschen, de kapitein had naar hem gekeken, op een wijze die niet veel goeds voorspelde, en Jim Doolittle was te lang lid van de bende geweest om niet nauwkeurig te weten, welke straf er stond op de minste ongehoorzaamheid.

Hij stond dus met tegenzin op, ging naar het mangat, tastte nog eens naar zijn revolverzak, en schoof toen behoedzaam den ronden deksel terzijde, niet anders verwachtede, of hij zou tegenover een „Copper” komen te staan, die hem en de zijnen aanstonds zou inrekenen.

Hij zag echter niets wat hem kon veront-rusten. De duisternis was bijna volkomen op deze plek, en pas op verren afstand twinkelden eenige lichten van straatlantaarns.

Een weinig stoutmoediger geworden, stak Doolittle het hoofd door de ronde opening en keek naar alle zijden rond.

„Ga naar buiten, luie hond!” klonk zacht maar bevelend achter hem de barsche stem van Ted Winkle.

„Hij schijnt er niet veel lust in te hebben, Ted,” riep Barbetta op schamperen toon. „Heel volgzzaam schijnen je mannen niet te zijn!”

Ted Winkle beet zich op de lippen, maar hij gaf de Spaansche geen antwoord.

Hij trok alleen zijn revolver, en zeide tot den man voor de opening:

„Ben je van plan te doen wat ik zeg, Doolittle, of moet een kogel uit mijn revolver je tot spoed aanmanen?”

De man met het bleeke, breede gezicht wierp een schichtigen blik achter zich in het binnenste van den ketel, en maakte zich ge-

reed om naar buiten te stappen, toen de sarcastische stem van Barbetta klonk:

„Zouden wij niet eerst het licht uitdraaien? Op die manier zullen de agenten als zij er zijn, op twee mijlen afstand onze lampen kunnen zien.”

Weer bewaarde Ted Winkle het stilzwijgen, maar wie hem kenden zagen aan den blik in zijn oogen, dat de Spaansche den boog wat al te strak spande, vertrouwend op haar positie, die haar, naar zij meende, boven alle anderen plaatste en dat het aanstonds tot een uitbarsting zou komen.

Het was voor niemand een geheim dat luitenant Arne Hansen, schijnbaar zoo onverschillig, vurig het kapiteinschap van het district begeerde, en dat Barbetta Candos en Arne Hansen altijd de allerbeste maatjes waren geweest.

Intusschen merkte Ted wel dat hij een flater had begaan, want hij doofde vlug de lampen, en nu zagen de bandieten hoe de schimachtige gedaante van Jim zich niet zonder moeite door het mangat wrong, en men hoorde hem zachtjes in zichzelf brommen terwijl hij voorzichtig om den ketel heenliep, zich steunend tegen den wand, terwijl zijn groote voeten zich bijna vastzogen in den dikken modder, kleverig en taai, die het heele erf overdekte.

Hij bleef een oogenblik stilstaan, in de duisternis turend op het hooren van een schrill fluiten in de verte, naar den kant van het lagen ijzeren hek.

Een oogenblik daarna — Doolittle had voortreffelijke oogen — zag hij plotseling iets over het hek springen, dat het volgende oogenblik in de duisternis verdween.

Hij twijfelde er geen oogenblik aan, of die schim was een hond geweest, die zoeven door zijn meester was teruggeroepen.

En even zeker wist hij — Doolittle had alle redenen om goed op de hoogte te zijn — dat het fluitje, dat hij zoeven had gehoord, niet het laaggestemde, en toch doordringende, verwegklinkende instrument van een ordebewaker was geweest.

Hij stond daar een tijdje lang te glimlachen in de duisternis, keerde op zijn schreden terug en mompelde voor zich heen:

„Ik ken iemand, die in de eerste weken met geen tien paarden binnen in dien vervloekten ouden ketel is te krijgen! Er is een luchtje aan, Doolittle!”

Hij vond niet zonder moeite het mangat

terug, kroop er doorheen, en gromde, onder het sluiten van den ronden deksel:

„Verbeelding van je, kapitein. Geen onraad!”

„Heb ik dan niet hooren fluiten?” klonk de stem van Ted Winkle uit de duisternis.

„Dat was op de rivier — een sleepboot! en maak nou maar weer licht, de boel is gesloten, en ik breek hier mijn nek over de mooie beenen van... van... ik zou zeggen dat zij van Daisy zijn!”

Het koude licht van de acetyleenlantaarns straalde opnieuw in het binnenste van den ketel.

Ted Winkle bleef nog een tijdje somber voor zich uitstaren, met zijn groote revolver spelend, en hernam toen, na Doolittle doordringend te hebben aangezien:

„Ik zou gezworen hebben dat het een politiefluitje was. In ieder geval zullen wij voortmaken. Arne Hansen hier is werk voor jou. Luister naar wat ik je opdraag. Je zult het huis niet alleen in het oog houden, maar je doet alle moeite om er binnen te dringen. Er zijn nu natuurlijk bedienden noodig en jij gaat je aanbieden. Heb je nog aanbevelingsbrieven? Getuigschriften?”

„Neen, bij de laatste gelegenheid kwijtgeraakt!” antwoordde de Zweed.

„Dan ga je morgenochtend zoo vroeg mogelijk naar het hoofdkwartier, waar ze je aan nieuwe getuigschriften zullen helpen. Zet je ooren en oogen wijd open, het is alles wat er voorloopig van je gevraagd wordt. Ik kies jou uit, omdat je een Zweed ben, geef je uit voor wat je wilt, maar laat Olaf Kaldrup in geen geval merken dat je zijn landgenoot bent. Met zijn dochter zal hij uit voorzichtigheid Zweedsch praten, en zoo kun je dingen vernemen, die hij geheim had willen houden. Je weet, hoe je moet seinen. Voor het huis zullen

voortdurend twee van onze mannen staan, die naar je teekens zullen uitkijken. Mike en Pete zullen als eersten de wacht houden. Bij het minste teeken van Kaldrup's vertrek moet het hoofdkwartier dadelijk gewaarschuwd worden. Mike, jij houdt je motorfiets klaar in de groote garage in de Avenue. Meer heb ik voorloopig niet te zeggen. Maar aan allen herhaal ik het bevel van den Moloch: „laat iedereen slechts één gedachte kennen — Raffles op te sporen!” Iemand nog een opmerking?”

„Ik heb er een, al zal hij je niet bevallen, Ted Winkle!” klonk de schelle stem van Barbetta Candos. „Jullie krijgen Raffles nooit!”

„We zullen zien!” hernam de kapitein norsch. „Pas op! de man aan het gat?”

Doolittle, die nog steeds het dichtst bij het mangat zat, greep den knop van den ketel, de lampen werden gedoofd, en één voor één kropen de samenzweerders op de tast door het gat naar buiten, waarbij de Spaansche in hare landstaal eenige dozijnen vloeken siste, omdat zij hare fraaie kleederen besmeurden. De laatste man sloot den deksel achter zich.

De duisternis was bijna tastbaar, en slechts op het gevoel, en als gevolg van de gewoonte, wisten allen het gat in de schutting te vinden, aan eene zijde van de smalle steeg waardoor zij waren binnengekomen.

Het volgende oogenblik hadden allen zich haastig verspreid.

Maar Doolittle had Hansen op de hielen gevolgd, en juist toen deze een hoek wilde omslaan, waarin ouderwetsche gaslantaarns brandden, vatte de ander hem bij de mouw, en fluisterde:

„Een paar woorden met je, luitenant — als je tenminste nog altijd kapitein wilt worden.”

DERDE HOOFDSTUK.

Verraad.

De Zweed stond met een ruk stil, keek Doolittle scherp aan, zag toen aandachtig rond, en vroeg op even zachten toon:

„Wat heb je me te zeggen? En wat bedoel je met die laatste woorden?”

„Kom, kom, laten we ronduit spreken, Hansel! We weten immers wel, dat je hoogerop wil en daarbij wil ik je helpen, als je mijn diensten tenminste niet vergeet zoodra je eenmaal in den zadel zit, zooals anderen het gedaan hebben. . . .”

Arne Hansen keek Doolittle strak aan en vroeg:

„En wat heb je me nu eigenlijk te zeggen?”

„Niets anders dan dit, luitenant, de kapitein had me naar buiten gezonden om te zien of er iets verdachts was. Ik heb gezegd dat ik niets had gezien. Dat was een leugen. Want ik zag een hond, die juist over het lage hek wipte. En het was ook geen stoomboofluit, zooals ik zeide, maar een gewoon hondenfluitje, waarmee dat beest werd teruggeroepen.”

In de schemerachtige steeg bleven de mannen elkander een oogenblik aankijken, als om elkanders diepste gedachten te raden.

Eindelijk vroeg Hansen langzaam:

„Waarom deed je dat?”

„Moet ik dat nu nog uitleggen, na wat ik zooeven heb gezegd? Jij wil in de plaats komen van Ted Winkle, — en ik wil hoogerop, en daarom vaar ik in jouw schuitje! Winkle heeft een hekel aan me, en ik haat hem! Is het je nu begrijpelijk?”

„Dat was heel gevaarlijk spel, Doolittle!” hernam de luitenant, terwijl hij den ander nog steeds strak bleef aanzien. „Je hadt je wel eens in mij kunnen vergissen, en ik had alles aan Winkle kunnen verklappen!”

„Daarop waagde ik het!” hernam Doolittle onverschillig. „Bij onzen troep is het immers altijd een spelletje van leven en dood! Maar ik heb wat menschenkennis, en ik weet heel goed hoe eerzuchtig je bent. Kort en goed, wat is je meening over mijn handelwijze?”

Een glimlach verspreidde zich langzaam over het smalle gelaat van den Zweed en toen gaf hij ten antwoord:

„Je hebt er heel goed aan gedaan, en als het er toe kan leiden, dat ik hierdoor den kapiteinsrang verwerf, dan zal het je geen wind-eieren- leggen. Ik ben nooit ondankbaar geweest jegens degenen, die zich mijn vrienden betoonden. Als ik je plan goed begrijp, ligt het in je bedoeling, je kostbare persoon gedurende eenigen tijd van den stoomketel verwijderd te houden, in de hoop, dat die man met zijn fluitje van de politie was, en vroeg of laat Winkle wel bij zijn lurven zal krijgen!”

„Goed geraden!” antwoordde Doolittle lakoniek. „Het is zoo eenvoudig als twee maal twee vier. Openlijk verraad zou mij duur te staan komen, maar dit is heel iets anders, want het is mij niet te bewijzen! Jij weet er nu alleen van en je zult wel zoo verstandig zijn te zwijgen. Maar mijn plan gaat nog verder! Want luister eens, Hansen, die man kon wel eens. . . . niet van de politie zijn geweest! De kapitein heeft hooren krabben aan den wand van den ketel, en hij heeft drommels goede ooren! Ik zou wel eens willen weten of hij zich vergist heeft en dat nu dadelijk gaan onderzoeken. Het is van gewicht, te weten, of men soms heeft kunnen afluisteren wat wij zooeven besproken hebben!”

„Je bent heel wat slimmer, Doolittle, dan men zou verwachten, alleen afgaande op je gezicht!” zeide Hansen bewonderend. „Het is heel goed mogelijk dat je gelijk hebt. Als er iets is afgeluisterd, dan kan dat alleen maar gebeurd zijn door een opening in den wand, ofschoon ik verklaar niet te begrijpen hoe men deze uitstekend verborgen vergaderplaats heeft kunnen ontdekken.”

„En die hond dan?” vroeg Doolittle kalm. „Heeft een speurhond soms geen neus? Wie kan zeggen of. . . . die geheimzinnige fluitist een of ander kleedingstuk had kunnen machtig worden, dat aan een van ons heeft toebehoord, zoodat die ellendige hond hem regelrecht hierheen heeft gevoerd?”

„Je schranderheid neemt onrustbarende afmetingen aan, Doolittle! En jij wordt zeker mijn luitenant, als ons klein complot mocht gelukken. Laten we dadelijk weer terugkeeren en ons overtuigen!”

De beide mannen vergewisten er zich van, dat zij geheel alleen in de steeg waren, kropen vervolgens haastig weer door het gat in de schutting, en bereikten na eenige oogeblikken den reusachtigen ketel, die daar lag als een monsterachtig, voorwereldlijk dier, in diepen sluimer.

Zij luisterden eenige minuten aandachtig toe, en toen zij niets hoorden, zeide Doolittle op fluisterenden toon:

„Je hebt een elektrische zaklantaarn? Ga dan naar binnen, sluit den deksel, en ontsteek je lantaarn, want op die manier kunnen wij het snelst en het zekerst ontdekken, of er werkelijk ergens een opening in den ketel is.”

Reeds had Hansen zwiingend den deksel teruggeduwd, opende den ketel, en maakte de opening weer achter zich dicht.

Doolittle liep langzaam om den ketel heen, en nauwelijks had hij de achterzijde bereikt tegenover den ingang, of hij slaakte een onderdrukten kreet, want het was alsof daar een gouden schijfje ergens aan een onzichtbare draad hing! Het was een volkomen zuivere opening, ongeveer ter grootte van een stuiverstuk, en blijkbaar met een voortreffelijke snelwerkende boor in het roestige ijzer gedraaid.

Doolittle bracht zijn mond bij de opening en sprak zachtjes:

„Ik heb het gat gevonden, Hansen! Kun je zoo verstaan wat ik zeg?”

„Zoo duidelijk alsof je naast me stond. Wel vervloekt, dan mogen wij op onze tellen passen, dan is alles afgeluisterd.”

„Gelukkig niet alles! die man met zijn hond is natuurlijk niet meer durven terugkomen, toen hij hier gerucht hoorde, en pas nadat ik onderzoek ben gaan doen, is er over gesproken, dat jij zoudt trachten onder valsche vlag in het huis van Kaldrup binnen te treden.”

„Dat is waar, en dat is een gelukkige omstandigheid!” gaf Hansen te kennen. „En laten wij nu maar spoedig heengaan, en aan het werk tijgen. Wij hebben nu een prachtige gelegenheid, Winkle er in te laten loopen, en in de pas te komen bij den Kapitein van den Eersten graad, als wij er in slagen die zaak in de Vijfde Avenue buiten den kapitein om op te knappen. Ik heb al een plannetje en als ik Barbetta te hulp roep, — die Raffles nog

niet kent — dan zou ik wel eens willen zien, of wij dat Millioen niet in onze macht krijgen! En bedenk eens even, tien procent valt er af voor dengeen die het hem levert! volgens de belofte van den Moloch. Heb je nu alles kunnen verstaan wat ik zei?”

„Woord voor woord!”

„Dan kunnen wij dat al weer op de ezelachtigheid van Winkle schrijven!” bromde Hansen, wiens grijze oogen van wraakzucht fonkelden. „Want het leek wel heel veilig hier, maar bij een overval van de politie zouden we hier toch opgesloten zitten als ratten in een val. En kom nu spoedig mee!”

De Zweed kroop weer uit het mangat, sloot het, en voegde zich bij Doolittle, waarop de beide mannen zoo snel het in de duisternis mogelijk was, het gat in de schutting weer opzochten, en elkander met een handdruk verlieten, en met de belofte elkander den volgenden dag zoo spoedig mogelijk op de hoogte te brengen van den gang van zaken.

Hansen liep de steeg ten einde, en vond tamelijk spoedig een huurauto, die hem naar een nachtlokaal in een drukke, woelige buurt bracht, waar nog druk werd gedanst. Hij bracht hier een half uur door, en zocht toen zijn woning op, klein maar voortreffelijk gemeubeld, en begaf zich aanstonds ter ruste.

Zeer vroeg den volgenden morgen deed hij hetgeen Winkle hem gelast had, en ging zich van nagemaakte getuigschriften voorzien bij het hoofdkwartier, dat was ingericht als een departement ten stadhuize, en waar men allerlei soorten van voortreffelijk nagemaakte paperassen kon krijgen van adelborst-brevetten af, tot rijbewijzen toe, en verder paspoorten, detective-aanstellingen, introductiekaarten voor talrijke clubs, en nog andere zaken.

Voorzien van een vijftal dezer brieven, die in dit geval volstrekt niet waren nagemaakt, maar eenigen tijd tevoren ontnomen waren aan een zekeren Arnold Gray, die werkelijk een uitstekend huisknecht moest zijn geweest, stapte hij wederom in een taxi, reed terug naar zijn huis, vermomde zich daar zoo goed als hij vermocht, en verliet het huis langs de achtertrap weder.

Het kon omstreeks elf uur in den morgen zijn toen hij voor de monumentale deur stond van het prachtige huis van Kaldrup, en aanschelde.

Van te voren had hij er zich door een enkelen blik van overtuigd dat Mike O'Maley maar ook Doolittle op hun post waren.

De eerste deed zich voor als een kranig po-

litieagent, die met de handen op den rug aan de overzijde van de breede straat heen en weer drentelde, en Doolittle had zich gemetamorphoseerd als ijsco-man, en het baantje paste goed bij zijn witvleezig gezicht, zijn langzame gebaren, en zijn schijnbare vadsigheid.

Weliswaar is de Vijfde Avenue nu eigenlijk gezegd niet de aangewezen plek, voor een verkooper van ijswafeltjes à raison van vijf cents per stuk, maar al te nauw moest men het niet nemen.

De deur werd hem geopend door een ouden bediende, met een bijna geheel kalen schedel en een krans van zilverwit haar, die hem even achterdochtig opnam, en toen tamelijk kortaf vroeg:

„Wat is er van uw dienst?”

„Ik kwam om mijnheer Kaldrup te spreken. Mijn naam is Arnold Gray. Ik denk wel dat er een plaats zal zijn opengevallen als bediende; en ik zou me graag persoonlijk komen aanbevelen. Ik kan heel goed tafeldienen, ook een auto besturen, en wil desnoods mede op reis. Ik kan. . . .”

Maar de oude bediende viel hem ongeduldig in de rede:

„Ik weet niet of mijnheer je nu ontvangen kan, maar ik zal het wel even gaan vragen. Ik ben de buttler. Inderdaad missen we nu twee bedienden, door het geval dat je wel in de bladen zult hebben gelezen, maar, we zijn voorzichtig geworden man, dat begrijp je zeker wel. Je zult op den stoep moeten wachten.”

Hansen haalde de schouders op en zeide met een lachje:

„Ik heb wel meer op de mat moeten staan! Het kan mij volstrekt niet schelen? Wil je mijn getuigschriften soms meenemen?”

De buttler aarzelde een oogenblik en zeide toen kortaf:

„Geef maar op!”

Gray haalde het bundeltje te voorschijn en gaf het den buttler die het aannam en vervolgens de deur voor zijn neus sloot.

Hansen wachtte geduldig, ondertusschen naar alle zijden spiedend. Natuurlijk hadden zoowel de politieagent als de ijscoman hem onmiddellijk in het oog gekregen en hem waarschijnlijk al herkend ook, ofschoon dat uit geen enkele van hunne bewegingen bleek.

Het duurde tamelijk lang alvorens de deur weer open ging, maar dat scheen den Zweed juist een goed teeken toe.

En dat nam hij zich stellig voor — was hij eenmaal in de vesting — dan zou het niet aan hem leggen, of hij zou spoedig op de hoogte komen van de plannen van Kaldrup en een nieuw en thans beter middel weten te ontdekken, om Sigrid Kaldrup te ontvoeren, en nogmaals den losprijs van een millioen dollar voor haar te eischen.

Den vorigen keer had haar vader die reusachtige som heel zeker betaald, als die verdoemde Raffles niet ter elfder ure tusschenbeide ware gekomen!

Hij keek nog eens rond, juist voor de deur opnieuw openging, maar hij kon volstrekt niets of niemand ontdekken, die hem eenigszins verdacht voorkwam, of gedachten kon wekken aan den gevaarlijksten tegenstander dien de Bende van het Kwade Oog nog ooit had gekend.

„Mijnheer wil je wel eens ontvangen, Gray!” zeide de Buttler thans een weinig minder barsch dan zooeven. „Maar maak het niet te lang — je begrijpt wel dat mijnheer nog onder den indruk is van die geschiedenis met juffrouw Sigrid.”

„Ik beloof het je!” antwoordde Hansen, en zijn blijdschap was oprecht. Want voor een klein gedeelte had hij zijn doel reeds bereikt: hij was in de vesting!

VIERDE HOOFDSTUK.

De luistervink.

Een paar minuten later stond de gewaande Gray tegenover Olaf Kaldrup, wiens gelaat nog de sporen vertoonde van de doorstane angsten. Hij was bleek, en zijn wenkbrauwen zakten diep over de koude, grijze oogen.

Toen hij den nieuwen bediende te woord stond, zat de Spoorwegkoning voor het kolossale schrijfbureau in zijn werkkamer.

Hij nam den sollicitant eenige oogenblikken zwijgend van top tot teen op, en het onderzoek scheen hem te bevallen, want hij bromde even goedkeurend, klopte met zijn zware vuist op het tafelblad, waar de gestolen getuigschriften lagen, en zeide:

„Ik wil je wel in dienst nemen. Je getuigschriften zijn uitstekend. Kan ik ook mondeling informaties inwinnen?”

„Zeker, mijnheer!”

„Je naam is immers Arnold Gray?”

„Om U te dienen!”

„Ben je getrouwd?”

„Nog niet, mijnheer!” antwoordde de bediende glimlachend. „En dat zal ook nog wel een tijd duren, denk ik.”

„Het is goed. Het overige kun je met Cuny den butler bespreken. Kun je vandaag al in dienst komen?”

„Desnoods onmiddellijk, mijnheer. Ik heb dan alleen maar even mijn bagage te laten halen.”

„Het is goed. Doe dat dan!”

En de Spoorwegkoning wendde zich om en gaf daarmede te kennen dat hij het gesprek als geëindigd kon beschouwen.

Hij kreeg zijn getuigschriften terug, en zag nog even een glimp van het massieve strakke gelaat.

Verheugd, als iemand die een goeden slag heeft gedaan, ging hij zijn kleinen koffer halen, juist zooals bedienden ze plegen te gebruiken, en twee uren later vervoegde hij zich weer aan het groote huis, binnen welks muren hij den grondslag voor zijn fortuin hoopte te leggen, en trad onmiddellijk in dienst.

Hij had nauwelijks zijn eenvoudige livrei aangetrokken, die de butler hem had laten

brengen, of hij trad in de biljardkamer, die op de derde verdieping van het huis was gelegen, voor een der breede ramen en keek naar beneden in de straat.

Het duurde maar weinige seconden, of Doolittle had hem in het oog gekregen. Hansen maakte een paar schijnbaar onbeteekegende gebaren, bracht de vingers aan zijn neus, krabde zich boven op het hoofd, trok een gordijn op, om het dadelijk weer een weinig te laten zakken en seinde op deze even eenvoudige als practische wijze dat alles goed ging.

Maar reeds een kwartier later moest de Zweed wel tot de erkenning komen dat het eigenlijk gezegd heelemaal niet goed ging.

Want tot zijn niet geringe ontsteltenis vernam hij, zonder er zelfs naar behoeven te vragen, in het bediendenvertrek, dat Miss Sigrid dienzelfden morgen zeer vroeg niet alleen op aandringen van haar vader, maar ook van de politie, naar een onbekende bestemming was vertrokken, begeleid door haar kamener, en haar oude, vertrouwde zoogmoeder, een thans reeds vrijbejaarde negerin, die haar al in Zweden als klein kind had vertroeteld, haar nooit had willen verlaten en met vreugde haar leven voor haar wilde offeren.

Dat was een tegenslag, die des te zwaarder trof, daar Hansen er in het geheel niet op gerekend had.

Hij meende stellig dat het jonge meisje nog in het huis zou zijn, en hij begreep aanstonds, hoezeer zijn taak verzwaard werd, door de omstandigheid, dat hij thans in de eerste plaats onderzoek moest doen naar de verblijfplaats van het meisje.

Arne Hansen was zonder den minsten twijfel een schurk, maar hij was een bekwame schurk! Hij wasforsch, vasthoudend als een bulldog, sluw als een slang, en een man die van snel handelen hield.

Hij gaf dan ook de onderneming geenszins op, wat menig ander in zijn plaats zou hebben gedaan, maar begon zich kalm af te vragen wat hem thans te doen stond.

Olaf Kaldrup bezat een vijftal villa's of landhuizen in verschillende deelen van het onmetelijke rijk der Vereenigde Staten, en al was het zeer onwaarschijnlijk; — het was niettemin mogelijk, dat Sigrid Kaldrup zich naar een van die buitenverblijven had begeven met haar beide metgezellinnen, in de verwachting, dat niemand het zou wagen, daar een poging tot ontvoering te doen. Zij was nu gewaarschuwd, haar liefdesopwelling voor den chauffeur Yan Bonescu was volkomen uit haar hart gescheurd en haar verloofde zou haar ook wel beschermen.

Het viel natuurlijk niet zeer moeilijk, daar de Bende hare vertakkingen in alle deelen des lands had, te onderzoeken of het jonge meisje inderdaad zich in een van die landhuizen bevond. Bleek dit niet het geval te zijn, dan werd de zaak aanstonds veel moeilijker, maar Hansen was er de man niet naar, haar zoo spoedig als hopeloos op te geven.

Het was immers duidelijk, dat Kaldrup, die ondanks zijn hard karakter, zijn eenige dochter afgodisch lief had, in briefwisseling met het meisje zou blijven, en Hansen was van nature en door oefening een voortreffelijk spion.

Wat zijn werk betreft, hij verrichtte het op onberispelijke wijze en de butler had niets anders dan lof voor hem.

Toch waren er sommige oogenblikken, dat de gewaande huisknecht zich wat rust kon gunnen, en die gebruikte hij op zijn eigen wijze.

Hij sloop onhoorbaar de trappen op en af, maar vertoefde vooral veel in de buurt van de werkkamer waar Kaldrup dien dag lang scheen te vertoeven, in tegenstelling met zijn gewoonte, want meestal was hij overdag op zijn particulier kantoor in Downtown.

Hansen liep als een kat, zijn schreden werden gedoofd door de dikke loopers, en bij iedere deur waarachter hij eenig gerucht hoorde, stond hij stil, bukte zich, en bracht zijn oor voor het sleutelgat.

Toen hij voor de zooveelste maal voor de deur van de werkkamer stond, en naar omhoog keek, in strakke aandacht, juist toen hij een bezoeker bij Kaldrup had toegelaten, die zich had aangediend als politie-inspecteur, meende hij op den vloer iets te zien dat zijn aandacht trok.

Een van de glimmend gewreven, eikenhouten planken vertoonde een dwarsnaad, die hij daar niet had verwacht, want alle andere planken waren daar ter plaatse zoo lang, dat

zij zonder een enkele onderbreking voorbij de deur liepen.

Hij bewoog zijn lichaam een weinig heen en weer, en toen gevoelde hij, dat de plank niet vast lag, maar zeer weinig meegaf.

Wij zeiden reeds dat Hansen bij lange na niet van slimheid ontbloot was.

Hij hield veel van redeneeren en van deduceeren, en zijn verstand zeide hem dat in een zoo uitmuntend onderhouden huis als dat van den schatrijken spoorwegkoning, planken in den vloer niet zoo maar los liggen.

Hij trad achteruit, tot zijn voeten op den vasten grond stonden, bukte zich haastig, terwijl hij zijn zakmes te voorschijn haalde, stak dit in de zoeven ontdekte reet, en bemerkte dat hij de plank een weinig kon oplichten, al was het dan niet meer dan nauwelijks een centimeter.

Er lag een verstoorde, ongeduldige uitdrukking op zijn smal gelaat, toen hij zich haastig weer oprichtte en verder ging, en juist bijtijds om een hoek verdween, want de deur van de werkkamer werd snel geopend en iemand scheen daar even luisterend stil te staan.

„Een alarmsein!" bromde Hansen voor zich heen. „Onder die plank is zeker een electrisch contact gemaakt, dat daarbinnen als er iemand voor de deur staat, een brommer doet werken. Nu, als dat niet op raad van Raffles is gebeurd, dan wil ik dadelijk afstand doen van mijn aanspraken op den kapiteinstitel! Zij zijn hier dus op hun hoede! Hun kaarten zijn goed, maar ik heb de mijne nog niet allemaal in het spel gebracht, en wij zullen toch eens zien wie den robber wint! Ze kunnen onmogelijk weten dat ik het was die luisterde, — tenzij ze dwars door een deur kunnen heenzien. Maar als ze den man die luisterde wilden betrappen, waarom hebben ze mij dan niet vroeger verrast?"

Dit nu was een vraag, waarop de Zweed niet zoo spoedig het antwoord wist, en een uur later dacht hij er nog over na, zonder een juiste verklaring te hebben kunnen vinden.

Laat in den middag zag hij kans, onder een voorwendsel het huis te verlaten, stak de straat over, en liep schijnbaar bij toeval langs het karretje van den ijscoman, die daar nog trouw op zijn post stond.

Onder het langzaam voorbijloopen zeide Hansen vlug, met gedempte stem:

„De meid is het huis uit! Laat onmiddellijk onderzoeken of zij in een van de landhuizen is, en geef mij het teken ja of neen, zoodra

je het hebt uitgevonden. Spaar geen geld aan geheime telegrammen!"

Reeds was hij te ver om nog iets te kunnen zeggen, maar het was voor Doolittle voldoende. Hij begreep aanstonds het gewicht van de mededeeling, en vertrok met zijn karretje om elders de naar ijs hunkerende jeugd met zijn producten gelukkig te gaan maken.

Pas heel laat in den avond, kort voor dat Hansen zich ter ruste zou gaan begeven in het goed gemeubelde kamertje, dat hem op de bovenste verdieping was aangewezen, en toen hij door het zelfde raam van de biljardkamer nog eens een blik naar buiten wierp, in de thans bijna verlaten deftige straat, kwam een lichtsein van Doolittle met diens elektrische zaklantaarn, dat hij wel verwacht maar toch ook gevreesd had:

„Neen!"

„Dan zullen we maar gaan slapen!" besloot Hansen wijsgeerig. „Voor vannacht valt er toch niets meer te doen. En in afwachting van een nader onderzoek, konden wij wel eens uitvissen of er hier in huis misschien zelf gelegenheid bestaat, dien ouden Kaldrup te bestelen! Ik heb in zijn werkkamer een kleine brandkast zien staan, waarvan de inhoud misschien lijnrecht in tegenspraak is met zijn omvang!"

En Hansen sliep dien ganschen nacht volkomen rustig, en ontwaakte vol hoopvolle verwachtingen aangaande den nieuwen dag.

Toen hij naar buiten keek, zag hij Doolittle zoowaar al weer staan, maar nu in een andere gedaante, namelijk als Sandwich-man, gewapend met een groot draagbord, waarop een bioscoop reclame maakte voor haar jongste film.

Toen hij even voor het raam gestaan had zag hij, hoe Doolittle hem met behulp van dat bord seinde, door het met kortere of langere schokjes bij wijze van Morse-teekens op en neer te bewegen.

En hij begreep uit die seinen het volgende:

„Dochter onvindbaar — heb Barbetta in den arm genomen — komt vanmiddag Kaldrup bezoeken — zal zich voordoen als lid van een liefdadigheidsvereniging — van Raffles geen spoor — weet jij iets?"

Hansen kon moeilijk anders doen dan terugseinen, dat hij al evenmin iets wist. Want het was wel heel zeker, dat Raffles nog geen voet in het huis had gezet van den man, wien hij zulk een grooten dienst had bewezen.

En waartoe zou dat ook gediend hebben. Nu

hij er reeds voor gezorgd had dat Sigrid het huis had verlaten?

Hansen begreep niet hoe het kwam, maar een onaangenaam, onbestemd gevoel van onrust begon zich van hem meester te maken, dat in den loop van den morgen nog toenam.

Kaldrup had om negen uur zijn auto laten voorkomen bestuurd door den ouden Hooker, en had zich, naar de chauffeur in het bediendenvertrek mededeelde, naar zijn bureau in de benedenstad laten brengen. Hij keerde echter kort na de lunch terug, en sloot zich weer in zijn werkkamer op, waar hij een groot aantal brieven begon te schrijven.

Dat wist Hansen heel nauwkeurig, want tweemaal was er om hem gescheld, om hem een opdracht te geven en hij had duidelijk eenige beschreven vellen papier op den lessenaar zien liggen, en enveloppen die reeds van hun adressen voorzien waren.

Het spreekt vanzelf dat Hansen brandde van verlangen die enveloppen eens wat nader te kunnen beschouwen, maar Kaldrup bleef steeds voor zijn schrijftafel zitten en die mogelijkheid was hem dus ontnomen.

Hij rekende er echter op dat hij de brieven zou moeten posten, — en ondanks zijn kalmte en koelbloedigheid klopte zijn hart, toen hij ten derde male werd binnengeropen en de Spoorwegkoning hem een zevental brieven ter hand stelde, met bevel ze onmiddellijk op de post te gaan doen.

„Iets dergelijks heeft Raffles dan toch maar niet voorzien!" bromde de Zweed opgetogen voor zich heen, toen hij met de brieven in de hand de kamer verliet, „anders zou hij er zijn maatregelen wel tegen hebben genomen."

Hij ging in het bediendenvertrek zijn livrepet halen en verliet het huis.

De bus bevond zich om den hoek van het volgende blok en daar had hij dus alle gelegenheid rustig de adressen van de brieven te lezen.

Een was er gericht aan den broeder van Olaf, die in New Orleans woonde, twee of drie aan onbekende personen, waarschijnlijk zakenvrienden, dan nog een aan een advocaat van naam, een vijfde aan een levensverzekeringmaatschappij. De zesde droeg het adres van een beroemden bariton, en op den zeventen stond de naam van Sigrid Kaldrup te lezen!

Hansen had moeite, een kreet van opwinding en zegepraal te bedwingen.

Den eersten den besten keer speelde het Lot hem dus in de kaart!

Hij wist wel dat hij het adres niet behoefde over te schrijven, het werd hem aanstonds als in zijn hersens gegrift!

Het luidde: „Mistress Sigrid Kaldrup, Stone-Hall, Boston, Mayne.”

Dat was dus ook zeker een of ander landhuis en het moest gemakkelijk te vinden zijn, en vrij algemeen bekend, want er was niet eens een straat bijgenoemd.

Een oogenblik dacht Hansen er over zich den brief toe te eigenen om van den inhoud kennis te nemen, maar dit leek hem toch een weinig al te gevaarlijk, en het had ook geen doel! Het was voldoende, te weten, waar zich het meisje ophield! En hij zou er zich wel voor wachten, den kapitein met zijn ontdekking in kennis te stellen. — Ieder voor zich en God voor ons allen, dat was zijn leus.

Des te erger voor den kapitein, als hij minder slim was geweest.

Hij ging dus haastig weder naar het groote huis terug, zonder notitie te nemen van Doolittle, ofschoon deze weder ijverig seinen gaf, met zijn reclamebord.

Hij was een weinig verbaasd, toen hij bemerkte dat de straatdeur, die hij op een kier had laten staan, gesloten was, ofschoon hij nauwelijks vier minuten geleden de brief was gaan posten.

Denkelijk was er dus een bezoeker gekomen, en Cuny had de deur voor hem geopend.

Een oogenblik vroeg hij zich af, of het wellicht reeds Barbetta kon zijn, die haar voorgenomen visite kwam brengen, en hij stelde zich de vraag, wat eigenlijk wel het nut van haar komst kon zijn.

Hij was nu wel verplicht aan te bellen, en Cuny, de butler, opende de deur voor hem.

„Bezoekers?” vroeg de gewaande bediende als terloops.

„Ja, en je hebt mij verplicht om de deur te openen,” antwoordde Cuny grimmig. „Dat is niet het werk van een butler.”

Het was niet mijn schuld, oude heer,” zoo verdedigde Hansen zich. „Mijnheer Kaldrup had mij uitgezonden om eenige brieven te posten. Heb je mij gemist?”

„In dit huis wordt een bediende altijd gemist!” antwoordde Cuny kortaf. „Ga naar binnen, en breng port. Het blad staat daar al klaar.”

„Waar zijn de heeren?”

„In den gelen salon. Maak wat voort!”

Hansen trad op het blad toe, waarop een karaf port en een paar glazen geplaatst waren, nam het op, en besteeg de monumentale trap naar de eerste verdieping, waarop hij de deur van den gelen salon opende en binnentrad.

Niet ver van het raam zaten Olaf Kaldrup en zijn bezoeker, een oude heer met sneeuw-wit, lang haar, en een gebogen gestalte.

Toen Hansen met het blad nader kwam, nam de bezoeker juist een sigaar aan, hem door Kaldrup toegereikt.

Hansen bleef staan waar hij stond, en een spottend, boosaardig glimlachje verscheen op zijn gelaat.

De bezoeker had zijn hand tamelijk ver moeten uitstrekken, zoodat de witte manchette van zijn pols was teruggeschoven, en op het witte vleesch zag de luistervink een met paarse verf getatoueerde figuur van een kraanvogel.

Hij verried door niets dat hij iets bijzonders ontdekt had, maar hij wist volkomen zeker, dat de oude, gebogen man die daar zat, kapitein Ted Winkle was.

DUBEC.

Geen ander merk telt zooveel trouwe Rokers.

VIJFDE HOOFDSTUK.

De intrige wordt geknoopt.

Hansen was een te schrander man om niet aanstonds het doel van Winkle's komst te doorzien. De kapitein wantrouwde hem zeker en had zich persoonlijk op de hoogte willen stellen van den gang van zaken.

Nu, Winkle mocht doen wat hij verkoos, hij, Hansen, wist in elk geval heel wat meer dan zijn chef, en hij zou er een gepast gebruik van weten te maken.

Hij lachte alleen maar minachtend voor zich heen, overwoog bij zichzelf, dat Winkle zich veel moeite gaf voor niets.

Dat ook de kapitein hem reeds had herkend was heel waarschijnlijk, maar de Zweed trok er zich bitter weinig van aan. Hij zou snel handelen, en Winkle vóór zijn. Als het kon, zou hij zelf de kleine expeditie naar Stone-Hall aanvoeren, en bleek dat onmogelijk te zijn, dan zou hij in ieder geval het hoofdkwartier inlichten en geheel alleen met de eer van de onderneming gaan strijken.

Hij luisterde een kort oogenblik toe, terwijl hij de port op het kleine tafeltje naast de beide heeren neerzette, maar er werd over onbetekenende onderwerpen gesproken. Naar het scheen had Winkle zich uitgegeven voor een rijken vreemdeling, die inlichtingen kwam inwinnen over de belegging van zijn geld in spoorwegaandeelen.

Daar Hansen geen aanleiding kon vinden, nog langer in het vertrek te blijven, verwijderde hij zich weder, deed de deur behoedzaam achter zich dicht, en bleef een oogenblik staan luisteren.

Toen hij echter alleen een onduidelijk stemmengebrom hoorde, ging hij schouderophalend heen, om vlug zijn toebereidselen te maken.

Want al was Raffles op het oogenblik nergens te zien, al geleek het wel, alsof die gevaarlijke tegenstander eensklaps van den aardbodem verdwenen was, Hansen wist maar al te goed, dat de Gentleman-Inbreker nooit meer te duchten was, dan wanneer hij er niet was!

Hij haastte zich dus naar het raam, kreeg al

spoedig den zoogenaamden Sandwich-man in het oog, en seinde met de bekende gebaren:

„Ik weet waar de meid is! Ik durf hier zelf niet goed onverhoeds weggaan, om geen achterdocht te wekken. Ik zal het aan Barbetta mededeelen. Waarschuw den kapitein van den eersten graad, en knap het zaakje dan zelf met vier of vijf vertrouwde mannen op. Doe het vlug, voor Raffles er achter komt. Als het mogelijk is doe ik er zelf aan mee. Let op dit raam, of stuur liever een ander, want je blijft hier te lang staan, het begint in het oog te loopen. Zeg dat ook tegen Mike, die daar nog altijd loopt te schilderen.”

Hij ging weg van het raam, en aan zijn gewone bezigheden, zich niet meer bekommerend om Winkle, die hem toch niet meer zou kunnen schaden.

Neen, wat hij wist, dat was niet met goud te betalen.

Intusschen nam het gesprek in den gelen salon een zeer eigenaardige wending.

Winkle — want hij was het inderdaad, Hansen had goed gezien — zat omstreeks tien minuten achter elkaar op eentonige wijze te praten over het zoogenaamde doel van zijn bezoek, toen Kaldrup, die hem voortdurend had zitten aankijken, met een wat ongeduldig gebaar de hand ophief en op zachten toon zeide:

„Laat dat nu maar rusten, Winkle, je verliest je tijd, man.”

De bendekapitein schoof met een ruk zijn stoel achteruit, en met een snelle beweging ging zijn hand naar zijn revolverzak.

Maar de andere haalde onverschillig de breede schouders op, en vervolgde:

„Hou toch op met die fratsen! Sedert wanneer verscheuren de wolven elkander? Zie daar!”

Hij had de hand in zijn borstzak gestoken en haalde er een soort zilveren plaquette uit, driehoekig van vorm, aan den rand kunstig gegraveerd, en dat in het midden de afbeelding vertoonde van een wijd geopend oog, met een boosaardige uitdrukking, en starenden blik.

Het was een waar kunstwerkje, en stellig door een zeer bekwaam graveur vervaardigd.

Er ging een schok van schrik en ontzag door het lichaam van Winkle, toen hij met een eerbiedig gebaar den zilveren driehoek opnam van het tafeltje, waarop Kaldrup hem had neergeworpen, en het sieraad aandachtig bekeek.

Hij bezat een soortgelijk onderscheidings-teeken, dat evenwel uit brons vervaardigd was. De zilveren driehoek was slechts in bezit van de kapiteins van den eersten graad, of zogenaamde Hoplieden. Op namaak was de doodstraf gesteld, en de graveur moest alle stukken telkens opnieuw vervaardigen, en van een bijzonder kenteken voorzien, dat zich in de randversiering bevond, en slechts door middel van een sterk vergrootende loupe te onderscheiden was.

„Een Hopman!” fluisterde Winkle vol ontzag, terwijl hij met trillende vingers de zilveren plaquette over de tafel terug schoof. En er was wel reden voor zijn ontsteltenis, want de Hoplieden beschikten over een verschrikkelijke macht. Wie zich hun vijand toonde, die was onherroepelijk verloren, want deze kapiteins beschikken over leven en dood van hun onderdanen. Wie zij voor de doodstraf aan den Moloch voordroegen, diens leven had een einde genomen!

De geheimzinnige man, die daar onder de gedaante van Olaf Kaldrup tegenover Winkle zat, keek zijnen bezoeker nog een oogenblik strak aan, terwijl hij het sieraad weer wegborg, en zeide toen langzaam:

„Nu zullen wij eens praten, Winkle, en ik zou je in den beginne willen vragen, wat nu eigenlijk het doel van je komst is! Ik ben overtuigd van je goeden wil en je ijver, maar ik kan me niet voorstellen, wat je hier eigenlijk te zoeken hebt.”

In plaats van te antwoorden had Winkle veel liever willen vragen, want hij brandde van verlangen om te weten met welk doel de Hopman zich hier bevond, vermomd als Olaf Kaldrup — en hij moest erkennen dat de vermomming uitmuntend was — en wat er wel van den spoorwegkoning was geworden.

Maar een Hopman ondervraagt men niet, maar men gehoorzaamt hem slechts en antwoordt op zijn vragen, zelfs al is men zelf kapitein.

En daar de Hoplieden maar al te vaak alziende zijn, zag Winkle af van uitvluchten, maar antwoordde naar waarheid:

„Ik kwam Arne Hansen op de vingers zien! Hij is hier in huis.”

„Dat weet ik,” antwoordde de Hopman bedaard. „Hij kwam zich vanmorgen als bediende aanbieden met een gestolen getuigschrift van Arnold Gray. En ik weet nog meer, Winkle. Ik weet dat Hansen je doodsvijand is, en gaarne je plaats zou willen innemen. Hij is hier om onder je duiven te schieten!”

Winkle verbleekte onder het laagje schmink dat zijn gelaat bedekte, hij balde de vuisten en zijn stem klonk schor, toen hij zeide:

„Ik heb het altijd vermoed! Maar laat hij voor mij oppassen, ik laat mij niet straffeloos verdringen! Deze zaak van het meisje Sigrid heb ik op verzoek van het hoofdkwartier op touw gezet, en ik zal haar ook geheel ten uitvoer brengen.”

De Hopman wierp hem een eigenaardigen blik toe en vervolgde met zijn gouden lorgnet spelende:

„Die gevoelens eeren je, Winkle, maar je neemt het mij zeker niet kwalijk, als ik weinig belang stel in jullie onderling gekrakeel. De sterkste en de slimste mag overleven, volgens de leer van Darwin! Daarmee is ons genootschap ook het meest gebaat. En nu ter zake, Winkle. Het zal je uit hetgeen ik je zooveel zeide wel duidelijk zijn dat ik je komst ondanks alles heel stellig verwachtte. Zie hier wat ik je te zeggen heb. Je zult je zeker al hebben afgevraagd hoe het komt dat ik hier ben in deze vermomming?”

„Ik kan niet ontkennen, Hopman. . . .”

„Zeer begrijpelijk! nu dan om kort te gaan, Olaf Kaldrup is sedert vannacht in de macht van het genootschap, twee uren nadat zijn dochter vertrok naar een bestemming, die ons helaas tot dusver onbekend gebleven is. Eigenlijk hadden wij liever de dochter gehad in plaats van den vader, maar bij gebrek aan brood. . . .”

Winkle begreep dat zich hier de gelegenheid aanbood, om een grapje van den Hopman te lachen, en hij verwrong zijn mond dan ook tot een grijns.

„Hoe het ons gelukt is den ouden man in handen te krijgen, dat doet er nu minder toe. Ik erken dat het toeval ons daarbij de behulpzame hand heeft geboden. Maar nu is het zaak, onze vangst zoo goed mogelijk uit te buiten! Daartoe was het in de eerste plaats noodzakelijk dat de politie zoo lang mogelijk onkundig zou blijven van de verdwijning van den spoorwegkoning. Dat is de reden dat ik

voorloopig zijn plaats inneem, en misschien is er ook nog wel een tweede...."

Weer keek hij zijn bezoeker op eigenaardige wijze aan, zoodat Winkle een zonderlinge rilling over zijnen rug voelde loopen, juist zoodals iemand ondervindt die zich eensklaps aan den rand van een gapenden afgrond geplaatst ziet en hernam toen nog altijd zoo zachtjes mogelijk sprekend:

„Alle bediende zouden zweren, dat ik hun meester ben, als het hun gevraagd werd. Ik beschik over het geheele huis, en onder anderen over de sleutels, waaronder b.v. ook die van de brandkast zijn. Wel is waar ken ik de combinatie van het slot niet, maar de kast is niet zwaar en vier sterke mannen, dunkt mij, zouden haar gemakkelijk het huis uit kunnen dragen."

„Ja, dat zou inderdaad heel gemakkelijk gaan!" zeide Winkle, zachtjes grinnkend. „Wij zouden op die wijze twee vliegen in een klap...."

„Drie, mijn waarde Winkle, drie!" antwoordde de Hopman met glinsterende oogen. „Want wij zullen de verblijfplaats van de dochter spoedig genoeg ontdekken als zij tenminste niet uit haar zelve dadelijk naar New-York terugkeert op het hooren van haars vaders verdwijning, en dan kunnen wij van den broeder van Olaf, die bijna nog rijker is dan de spoorwegkoning, een losprijs vragen voor den vader zoowel als voor het meisje, terwijl wij bovendien de brandkast hebben! Wat dunk je ervan?"

„Een schitterend plan, Hopman," zeide Winkle opgetogen. „En ik hoop dat gij mij een aandeel in de onderneming zult gunnen."

„Dat zal ik zeker! Luister! Vanavond zul je je beste mannen, kapiteins en luitenants ter vergadering bijeen roepen in den ketel. Zorg daar nauwkeurig om twee uur te zijn. Hier in huis moet dan alles zijn afgeloopen, en ik zal zelf op dat uur komen om verder met uw lieden te beraadslagen over wat ons nu verder te doen staat."

„Allen zullen er zijn, Hopman!" antwoordde Winkle, wiens oogen schitterden bij de gedachte dat hij zijn mededinger een hak zou kunnen zetten — want hij zou zich wel twee malen bedenken, alvorens hij den oproep ter vergadering zou zenden aan den man, die hem van zijn plaats trachtte te verdringen.

Hij stond reeds op, en greep zijn hoed, toen de Hopman hem met een gebaar weerhield en zeide:

„Wacht nog even — ik ben nog niet gereed! Zend mij hier vannacht, precies om een uur, vier stevige kerels voor het brandkastkarweitje, ik zal wel zorgen dat de bedienden slapen, en stevig ook!"

„Ik zal er voor zorgen, Hopman!" antwoordde Winkle. „Hoe komen zij binnen?"

„Ik zal zelf de deur wel openen, niet de voordeur, maar die zich terzijde bevindt, rechts van het huis, en weinig gebruikt is. Geen levende ziel zal ons storen bij het werkje."

„Ik ben u dankbaar, Hopman, dat ik van de partij zal zijn!" hernam Winkle handenwrijvend. „Maar ik heb u nog één vraag te doen."

Even fronste de geweldige de wenkbrauwen, maar toen zeide hij uit de hoogte:

„Nu — voor ditmaal — wat is het?"

„Ik meende mij werkelijk goed te hebben vermomd — hoe is het mogelijk dat ge mij niettemin hebt herkend?"

„O — dat is heel eenvoudig — ik verwachtte je immers?" antwoordde de hopman luchtig. „Maar bovendien — die pruik is niet al te natuurlijk gemaakt! Ik zou je aanraden je tot een anderen coiffeur te wenden! En ga nu maar heen, zorg dat de mannen op het afgesproken uur bijeen zijn in den ketel, en verder spreek je met niemand een woord over wat er tusschen ons is voorgevallen. Vannacht moet alles zijn afgeloopen — en dan zullen wij Raffles op zijn neus zien kijken!"

Winkle groette den gevreesden aanvoerder op de gebruikelijke wijze, door den gestrekten wijsvinger van de rechterhand tegen den slaap te drukken.

De ander knikte hem slechts toe en de kapitein verliet het vertrek, zeer verheugd met zijn opdracht, maar nog meer met het denkbeeld, dat hij zijn gehaten mededinger, die hem zijn rang afhandig wilde maken, den loef zou afsteken!

De man die zoo voortreffelijk de rol van Olaf Kaldrup had gespeeld bleef nog eenige minuten zwijgend met denzelfden vreemden glimlach om de lippen naar de deur zien, waardoor de kapitein verdwenen was, en mompelde toen hoofdschuddend voor zich heen:

„Nee, ik kan niet zeggen, dat het gehalte van de aanvoeders er sedert den derden ondergang van de Bende op is vooruit gegaan! Langooren en uilskuikens!"

ZESDE HOOFDSTUK.

De vallen worden opgezet.

Het kon omstreeks half vier in den middag zijn, toen een zeer fraaie auto voor het huis van den spoorwegkoning stil hield, waaruit een deftig gekleede dame stapte, die, na een paar woorden gewisseld te hebben met den chauffeur in zijn elegante livrei, naar de huisdeur liep en aanschelde.

Het was Barbeta Candos in hoogst eigen persoon, maar thans niet opgetuigd als een arropaard, maar met voorname elegance gekleed, als een vrouw uit de beste en hoogste standen.

Zij had geluk, want het was Arne Hansen zelf, die de deur voor haar opende.

Hij keek haastig achter zich om zich te overtuigen dat niemand hen kon beluisteren en zeide, een weinig ongeduldig:

„Ben je daar toch nog? Het heeft geen doel meer!”

„Geen doel meer? Is dat de wijze waarop je me ontvangt? En ik kom hier nogal om je te helpen! Laat mij maar begaan, dan ontfutsel ik aan dien ouden Kaldrup de verblijfplaats van zijn dochter wel. Ik zal mij uitgeven voor de kostschoolvriendin van zijn dochter, en ik ben niet voor niets tien jaren lang een van de beste actrices van mijn land geweest!”

„Je praat veel te veel, beste kind! Ik apprecieer je goeden wil, maar hij komt me hier niet te stade — want ik weet al alles wat ik weten wil, en je zult me een genoegen doen, aanstonds weer rechtsomkeert te maken, want zoo kun je me heel wat beter helpen dan hier je tijd te verbeuzelen met een babbelpaatje! Ga onmiddellijk naar het hoofdkwartier, en doe wat ze je daar zeggen. Ik heb er Doolittle al heen gezonden. Ik weet waar Sigrid Kaldrup is, en we gaan er nog dezen nacht op af! Ik zal wel zorgen dat ik dien ezel van een Winkle vóór ben. Ik zal”

Hij voltooide den zin niet, maar keek naar buiten op de straat, waar Doolittle opnieuw verschenen was. Hij droeg nog altijd zijn reclamebord en seinde er mee:

„Onmiddellijk bij het Hoofdkwartier komen! Je zult zelf de zaak leiden! Maar ze moeten weten waar de meid is.”

Hansen had bijna een luchtsprong gemaakt van blijdschap.

Hij begreep dat hij nu zijn doel ging naderen, dat hij zoo vurig begeerde, — hij zou stellig bevorderd worden tot kapitein van het district, en Winkle, die zoo jammerlijk gefaald had, zou zijn plaats voor hem moeten ruimen, tenminste wanneer de politie hem al niet vóór dien tijd in de zonderlinge vergaderzaal verraste.

Hij seinde met zijn vingers terug, dat hij dadelijk zou komen, en Doolittle maakte zich weer uit de voeten.

Barbeta, die het telegram eveneens had opgevangen, vroeg nieuwsgierig:

„Hoe heb je het ontdekt?”

„Dat komt er nu minder op aan! Maak rechtsomkeert, en ga nog maar eens aan het hoofdkwartier berichten, dat ik zoo spoedig mogelijk kom! Ik waag het er op, en laat hier alles in den steek, om mijn toebereidselen te maken. Vier of vijf flinke kerels en we zullen het daar in Boston gemakkelijk kunnen klaarspelen.”

„Maar mijn bezoek?” sputterde Barbeta, die slechts met leedwezen zich haar aandeel in de onderneming zag ontglippen.

„Breng hem dat bezoek later, als je er dan nog lust in hebt!” zeide Hansen ongeduldig en hij drong haar eenvoudig de deur weer uit.

De Spaansche kon weinig anders doen dan haar auto weder opzoeken, en geen van die vier personen noch zij zelve, noch haar chauffeur, noch Doolittle of Hansen, had er eenig denkbeeld van, dat er op de derde verdieping een man achter een dun raamgordijn stond, die niets van het gansche tooneeltje verloren had, en minachtend voor zich heen mompelde:

„Het is een regelrechte circus-vertooning! Gelooven die menschen nu werkelijk, dat zij zich alles kunnen veroorloven, en dat er niet op hen gelet wordt? Dat seint maar met re-

clameborden, alsof het geheele huis hier reeds jaren ledig staat. Nu, mijnheer de huisknecht, ga jij maar rustig naar je hoofdkwartier, het is mij de moeite niet eens waard je te laten volgen."

En zoo verliet Hansen dan ook reeds een half uur later het huis, waar hij zoo sluw was binnengedrongen met het vaste voornemen, er niet meer in terug te keeren. Hij zou wel een voorwendsel vinden, een briefje zenden, dat hem een ongeluk was overkomen, of iets dergelijks.

De avond naderde, Kaldrup ging uit om te dineeren, en kwam pas vele uren later weder terug.

Hij nam de mededeeling van den butler, dat de zoogenaamde Gray was weggebleven met een knorrig gezicht in ontvangst, en zeide, dat hij naar zijn kamer ging, en niet gestoord wilde worden vóór half elf.

Op dat uur waren er in het huis behalve de meester, nog slechts drie bedienden, te weten Cuny, de chauffeur Hooker, en de oude keukenmeid Mary, die zich reeds naar haar slaapkamer op de bovenste verdieping had begeven.

De chauffeur ging om elf uur naar zijn eigen woning, uit een paar kamers bestaande, die zich boven de garage achter in den tamelijk grooten tuin bevond, en de butler was de eenige, die nog op was om zijn meester zijn gewone avondgroc te brengen.

Toen hij een en ander eerbiedig had neergezet naast zijn meester, die rustig zat te schrijven, vroeg hij:

„Nog iets van uw dienst mijnheer?"

„Neen Cuny, ga maar naar bed."

„Gaat mijnheer zelf niet slapen?"

„Over een half uur, maar ik heb je niet meer nodig."

„Dan wensch ik mijnheer wel te rusten."

„Goedennacht, Cuny."

De deur ging open en weer dicht, en de spoorwegkoning bleef alleen.

Hij bleef nog ongeveer tien minuten doorschrijven, stond toen op, luisterde aandachtig, liep op zijn teenen naar de deur, luisterde opnieuw, en ging weer naar zijn plaats terug, de deur wijd open latende.

Zoo kon hij hooren hoe Cuny beneden alles zorgvuldig sloot, hier en daar de luiken voor de ramen deed, de zware ketting op de voordeur hing, en toen naar boven slofte, kortademig hijgend, zooals altijd wanneer hij veel trappen moest beklimmen.

Heel boven in het huis ging een deur open en zachtjes weer dicht en toen werd het stil.

Kaldrup keek op zijn horloge, het was vijf minuten over elven. Hij nam een boek en ging zitten lezen, na de deur weer te hebben gesloten. Een paar malen stond hij op, draaide het licht uit, ging op den tast naar een der ramen, en keek door een kier van het zware gordijn naar buiten op de straat.

Er waren daar ter plaatse nog maar heel weinig voorbijgangers, want het drukker gedeelte van de Vijfde Avenue bevond zich vrij wat verder, naar de zijde van Broadway. Om een paar minuten voor half twaalf klapte hij voorgoed zijn boek dicht, trad op de gang, luisterde nogmaals aandachtig en toen alles volkomen stil bleef, liep hij de trap af, en bereikte de vestibule, die slechts door een enkele, Arabische lamp verlicht werd.

Hij hield zich hier niet op, maar liep de middelste gang door, die op een achterdeur uitliep, schoof hier behoedzaam de grendels af, draaide den sleutel in het slot om, en opende de deur op een kier.

Hij keek even naar buiten in den donkeren tuin, en liep toen haastig, alsof hij in het donker kon zien gelijk een kat, over den grasrand van een der breede paden den tuin in, totdat hij stil stond voor een massieve deur, die zich ongeveer in het midden van den hoogen tuinmuur bevond.

Hij ontgrendelde ook deze deur, stelde zich een weinig terzijde, en wachtte rustig.

Juist op het slaan van de naastbijzijnde kerkklok, werd de deur behoedzaam van buiten geopend en het volgende oogenblik trad een zwaargebouwde politieagent vlug en onhoorbaar in den tuin.

„Hierzoo, vriend!" fluisterde Kaldrup, en de agent ging op het geluid van de zachte stem af, en wachtte eveneens, zonder een enkel woord te zeggen.

Er verstreken vijf minuten, weer ging de deur open, en een tweede agent sloop even geruischloos naar binnen. Dit herhaalde zich met geregelde tusschenpoozen nog zes keeren, en bij de laatste maal was de agent vergezeld door een Inspecteur, zoodat er nu negen stevig gebouwde agenten in den tuin bij elkaar waren.

De tuindeur werd even zorgvuldig weer gesloten, en Kaldrup voerde het troepje met de grootste voorzorgen langs het tuinpad naar de achterdeur en bracht het binnenshuis, zonder dat er nog een enkel woord gesproken was.

Pas toen de deur aan de achterzijde weer gegrendeld was zeide Kaldrup glimlachend en na licht te hebben gemaakt in de gang:

„Ziezoo Inspecteur, ik geloof dat nu het moeilijkste wel achter den rug is. Gij hebt nu nog ruim een uur den tijd, als de kerels zich tenminste accuraat betoonen!”

„Gij gelooft dus werkelijk dat zij zullen komen, mijnheer. . . . Ja, hoe wilt gij dat ik u zal noemen? Wij weten eigenlijk heel weinig van u.”

„Dat is ook volstrekt niet noodig!” luidde het op kalmen toon gegeven antwoord. „Wat doet het er toe wie ik ben, als ik u slechts kan helpen, en als gij heel zeker weet, dat mijnheer Kaldrup in veiligheid is, en dat hij mij carte blanche heeft gegeven?”

„Dat is ook zoo!” hernam de Inspecteur schouderophalend. „Willen wij u dan. . . . Mijnheer X. noemen?”

„Een voortreffelijk denkbeeld, laat ik mijnheer X. voor u blijven, de Groote Onbekende!”

De Inspecteur meesmuilde. Hij wist wel omstreeks wat hij van dien mijnheer X. te denken had, maar hij had strenge instructies, en daaraan zou hij zich houden. Voorloopig zou de politie zich op een volkomen neutraal standpunt stellen ten opzichte van den geheimzinnigen helper, dien zij niet behoefde te kennen, voor zij zelve den tijd daarvoor gekomen achte.

De Inspecteur sprak dus even met zijn mannen, en dadelijk trok het troepje naar de zijdeur van het huis, teneinde de beste stelling uit te kiezen.

Die zijdeur leidde regelrecht naar een tamelijk smalle dwarsgang, die een meter of vier verder uitmondde op een bredere gang, die met een flauwe bocht naar de vestibule voerde. Den anderen kant uit leidde die gang naar de vertrekken der bedienden. Zijdeur en gangen waren dan ook vroeger bestemd geweest uitsluitend voor het personeel.

„Dit kruispunt lijkt me uitstekend!” zeide de Inspecteur op zachten toon. „Achter die trap kunnen zich twee mannen verdekt opstellen, achter iederen hoek nogmaals twee, in deze gangkast is ruimte voor twee mannen, en ik zal boven aan de trap gaan staan, als zij daarlangs soms mochten willen trachten te vluchten. Wat mijnheer X. betreft. . . .”

„Ik zal hun den terugtocht wel afsnijden!” antwoordde de zonderlinge helper lakoniek.

En nu begon een eentonig, alle zenuwen spannend wachten in een bijna volledige duisternis, want de dwarsgang was slechts flauwtjes verlicht door een klein gloeilampje.

Maar nauwelijks had het één uur geslagen,

of het bleek dat dit wachten niet vruchteloos was geweest, want er werd zachtjes op bijzondere wijze, van buiten op de deur geklopt.

Mijnheer X. was er onmiddellijk bij om op dezelfde wijze te antwoorden, en vervolgens behoedzaam op een kier te openen.

Slechts met moeite kon hij een aantal mannen onderscheiden, — vijf in plaats van vier zooals was afgesproken.

Van de gezichten kon hij niets onderscheiden, maar des te duidelijker zag hij een paar revolverloopen in het licht van een lantaarn blinken.

„Stop die dingetjes maar gerust weg vrienden,” beval hij aanstonds. „Die zijn hier gelukkig niet noodig. Het is eenvoudig een draagkarweitje en meer niet. Jullie hebben toch hoop ik voor een vrachtauto gezorgd?”

„Staat om den hoek, hopman!” antwoordde er een.

„Kom dan binnen, en loop maar niet zoo op je teenen, want alles hier in huis slaapt, behalve ik. . . .”

De Bende-leden traden snel het huis binnen, de deur viel achter hen dicht — zij zaten in den val.

Want zij hadden nog nauwelijks den driesprong van de gangen bereikt, of zij werden van alle zijden besprongen, terwijl een van de agenten de kamplaats helder verlichtte door een schakelaar om te draaien.

„Vervloekt! Wij zijn verraden!” brulde een van de bandieten, met een woesten greep naar zijn revolver.

De achterste man liet het niet op een gevecht aankomen, maar deed een vervaarlijken sprong naar de deur om zich in vrijheid te stellen.

Juist bijtijds achterhaalde mijnheer X. hem, greep hem in den nek, en slingerde hem ter aarde.

Er klonken een paar revolverschoten, en dat was alles. Want de overmacht was te groot, evengoed als de verrassing. De bandieten mochten stevig zijn, met opzet waren ook de sterkste agenten uitgezocht en een paar hevige knuppelslagen maakten spoedig een einde aan alle verzet.

De boeien kwamen te voorschijn, en omsloten met hun koud metaal de polsen der bandieten.

Hun aanvoerder, een kerel met rood haar, kwam, voor hij zou worden weggeleid voor mijnheer X. staan, keek hem met bloed belopen oogen woest aan, en gromde:

„Zoo! Dat heb jij knap gedaan! Wij zitten

er voor een paar jaartjes in, maar we zullen je niet vergeten, vriend, wie je dan ook mag zijn!"

„Mijnheer X." antwoordde de ander met een hoffelijke buiging.

„Nu dan, mijnheer X., wacht je uur af, dat

is alles wat ik je te zeggen heb! Of neen, ik ben nog niet klaar, dat heb ik je nog te zeggen, ik geloof dat we dichter bij de waarheid zijn, als we inplaats van mijnheer X. zeggen, John Raffles, en dat de duivel hem hale!"

Wilt U Uw Vriend of Uzelven een welkom
geschenk geven, koopt dan een blikken doos
DUBEC van 50 of 100.

ZEVENDE HOOFDSTUK.

Hoe de tweede val werkte.

De Inspecteur had de woorden natuurlijk zeer goed gehoord, maar hij hield zich alsof hij plotseling volkomen doof was geworden. Het kwam voor het oogenblik nu eenmaal niet in zijn kraam te pas, een zoo kostbaren assistent als Raffles te arresteeren!

„Voóruit met de schobbejakken!" beval hij barsch. „De gele wagen wacht al op jullie, jongens!"

Inderdaad, in een achterstraat wachtten twee groote politieauto's, bestemd voor het vervoer van arrestanten, die juist eenige minuten geleden waren aangekomen, teneinde niet te vroeg door hun aanwezigheid argwaan te wekken. De vijf gevangenen werden er, na van hun wapens te zijn ontlast, tamelijk hardhandig ingeduwd, een paar agenten vergezelden de auto's, en de wagens reden snel weg, terwijl Raffles — behoeven wij nog te zeggen dat de bandiet het bij het goede eind had gehad — ze even nakeek, en voldaan opmerkte:

„De eerste val werkte vrij goed, — ik hoop

dat de heeren evenveel succes zullen hebben met den tweeden."

„Gij vergezelt ons dus niet?" vroeg de Inspecteur, met eenige teleurstelling in zijn stem, en toch opgelucht, dat hij van het min of meer compromittante gezelschap van den Londenschen Gentleman-Inbreker verlost werd.

„Waartoe zou ik dat doen?" was de weder-vraag van Raffles. „Alles is daarginds toch hoop ik goed in orde gemaakt?"

„Zoo goed als het maar kan zijn. Ik verzeker u, dat zij heel vreemd zullen opzien, als zij zullen bemerken wat er met hen gebeurt. Uw plan was voortreffelijk, mijnheer X., en uw hond heeft u eenige dagen geleden werkelijk voortreffelijke diensten bewezen."

„Het was toch maar een gehoord exemplaar, dat niet eens bijzonder aan mij gehecht was, want hij is spoedig van mij weggelopen!" hernam Raffles glimlachend. „Hij had toen echter zijn plicht reeds gedaan en dat is

de hoofdzaak. Ik hoop, Inspecteur, dat alles naar wensch zal afloopen, en dat onze kleine truc succes moge hebben! En verder raad ik u verder nogmaals dringend aan, geen woord te vroeg aan de heeren van de pers, want dan zou nog veel kunnen bederven! Bedenk, hoe grooter de vangst, hoe meer satisfactie voor u."

"En mag men weten wat gij thans denkt te doen?" vroeg de Inspecteur nieuwsgierig.

"Blijft gij in het huis?"

"Nog dezen nacht!" antwoordde Raffles kortaf.

Eenige oogenblikken keken de beide mannen elkander strak aan, en Raffles las in de oogen van den Inspecteur zoo duidelijk alsof hij het met woorden gezegd had, wat deze dacht.

"Mijnheer de Inspecteur," begon hij zoetjes, "gij denkt op het oogenblik aan de brandkast en gij zijt van oordeel dat ik thans met vrienden heel gemakkelijk zou kunnen doen wat ik zoo even aan anderen belet heb. Ik kan u maar een woord tot uw geruststelling zeggen, maar ik hoop en verwacht dat dit dan ook voldoende zal zijn: Ik heb mijnheer Kaldrup gezegd dat hij mij kon vertrouwen in deze zaak, en... mijnheer X. heeft maar één woord. Heeft hij dit gegeven, dan kan men er op bouwen als op een rots. Wat ik later misschien nog zal doen, dat valt niet vooruit te zeggen, maar voor het oogenblik zijn de eigendommen van den spoorwegkoning in mijne handen even veilig als in zijn safe van de Bank. Adieu, en ik wensch u goed succes!"

"Nog een oogenblikje, mijnheer!" riep de Inspecteur levendig. "Die zaak in Boston... loopt mejuffrouw Sigrid daar geen gevaar?"

"Niet in het minst, Inspecteur!" antwoordde Raffles met een spotlachje. "Gij kunt dien-aangaande volkomen gerust zijn."

"Dan neem ik afscheid van u, in de hoop dat wij steeds in u een even ijverigen helper mogen vinden...."

Raffles richtte zich hoog op en viel hem ijskoud in de rede:

"Mijnheer, ik help slechts, wanneer ik er lust in heb, laat u dat gezegd zijn! Gij zijt mijn vrienden niet, gij zijt voor het oogenblik slechts mijn bondgenooten, zoolang het mij zal lusten!"

En nog vóór de Inspecteur van zijn verbazing bekomen was, en iets terug kon zeggen, was Raffles verdwenen, alsof de aarde hem had verzwolgen....

De Inspecteur beet zich even op de lippen en gaf toen op korten toon zijn bevelen, die onmiddellijk werden opgevolgd.

Een der agenten floot, en van verre kwam een groote blauw gelakte patrouillewagen aanrijden, waarin reeds een tiental mannen hadden plaats genomen, die ook de wachenden opnam, en toen in ijle vaart in de richting van de rivier verdween. Nauwelijks een kwartier later stond de groote wagen stil, aan het begin van de kade, de Bowery geheten.

Alle agenten stapten uit, en de chauffeur bracht zijn wagen langzaam nog wat verder in de duistere schaduw van eenige groote pakhuizen, waar hij ze deed stilstaan.

Er was op deze plek geen sterveling meer te zien, en de agenten konden dus ongemerkt in kleine troepjes van twee of drie man haastig verder gaan, totdat zij het wrakke steiger-tje bereikt hadden, waarvan in het begin van dit verhaal sprake is geweest.

De rivier vormde hier een soort van inham, met een vrij hooge schoeiing en van het steiger-tje voerde een vermolmde trap van zes treden naar het erf, in welks midden de ver-roeste, reusachtige stoomketel gelegen was.

De Inspecteur vond de post reeds bezet, want uit de duisternis klonk hem een fluisterende stem tegemoet, die vroeg:

"Is u dat Inspecteur Braing?"

"Ik ben het, Brigadier Hudson! Alles in orde?"

"Best in orde, Inspecteur."

"Met hoeveel man zijn jullie?"

"Acht in het geheel Inspecteur, indien er soms iets mis mocht loopen. Want we moeten er toch op rekenen, dat er wel minstens dertig man naar de bijeenkomst zullen komen."

"Nog niets gehoord of gezien?"

"Niets! Het is ook pas kwart voor tweeën!"

"Werkt het electrisch contact?"

"Het is nog geen twintig minuten geleden nog eens beproefd, inspecteur. Het werkt schitterend. Als je maar in dat ijzeren ding fluistert, dan kun je het hier duidelijk hooren! En de draad is goed verstopt, dat verze-ker ik u!"

"Heb je de sluitbouten gereed?"

"Alles in de beste orde, inspecteur."

"Prachtig! Waar zitten je mannen ergens?"

"Hier tegen de glooiing, Inspecteur. Het is geen wonder dat u ze niet ziet, het is ook stikdonker!"

"Als ze nu maar komen, — als ze nu maar

geen argwaan hebben gekregen!" bromde de Inspecteur.

„Dat moeten we afwachten, mijnheer!" meende Brigadier Hudson wijsgeerig.

En zoo wachtte men dus.

Niemand sprak meer een woord, op streng bevel van den aanvoerder. Deze was een paar treden van het vermolmde trapje opgeklimmen, zoodat zijn hoofd een weinig boven de bovenste trede uitstak, en hij het groote erf geheel kon overzien.

Het was nauwelijks twee uur, of hij zag een vage gedaante in de verte komen aansluipen, nauwelijks herkenbaar, die in de richting van den ijzeren ketel ging.

Er volgden nog meer schimmen, met korte tusschenpoozen.

Het viel echter moeilijk ze te tellen, maar de Inspecteur kreeg den indruk dat er tusschen slotte wel minstens dertig mannen door het mangat de zonderlinge vergaderzaal moesten zijn binnengekropen.

Hij wachtte nog wel bijna een kwartier en toen gaf hij een teeken, en zachtjes klommen alle agenten, te samen twaalf in getal, langs het talud naar boven en sloopen in gebukte houding, de revolver tot schieten gereed, in de richting van den ketel.

Maar plotseling onderdrukte de Inspecteur slechts met moeite een uitroep van ongeduld en woede, want zijn scherp oog had aan de voorzijde van den ketel een gedaante ontdekt.

Zij die daar vergaderden lieten zich dus ditmaal bewaken.

Hij zou de bandieten daarbinnen waarschuwen en dan zou juist geschieden wat men tot iederen prijs had willen vermijden.

De schurken zouden vanuit hun ijzeren fort kunnen schieten, en er zou een gevecht ontstaan, waarvan het einde niet te voorzien was.

Het gansche fraaie plan, waardoor geen druppel bloed vergoten zou behoeven te worden, zou in duigen vallen.

Een zacht gefluisterd bevel deed alle politiemannen zich snel op hun buik werpen.

De schildwacht stond een meter of vijftig van hen af en met den rug naar de rivier toegekeerd.

Vandaar dachtte hij zeker geen gevaar.

„De man met het windgeweer!" fluisterde de Inspecteur zachtjes.

Er maakte zich een man uit de gelederen los, die tijdens den oorlog scherpschutter was geweest en beroemd om zijn nooit falend schot.

Te dien tijde maakte de New-Yorksche politie voor het eerst gebruik van een soort projectiel, dat niet doodde, zelfs nauwelijks verwondde, maar bij het treffen van het lichaam aanstonds sprong, en dan een gas verspreidde, dat zoo bliksemsnel werkte dat de getroffene op hetzelfde oogenblik bewusteloos werd gemaakt.

„Die man daar, en zoek hem met je licht!" beval de Inspecteur zachtjes. „Doe het snel, hij mag geen enkel geluid geven!"

De man met het windgeweer laadde zorgvuldig zijn wapen met een van de eigenaardige kogels, veel grooter dan de gewone geweerkogels, en deed toen het kleine, elektrische schijnwerpertje ontgloeien, dat inplaats van een vizier, boven op den loop van het geweer was aangebracht.

Heel even dwaalde het fijne lichtbundeltje over het veld, en juist had de schildwacht zich vol omgewend toen het schijnsel, ter grootte van een penny ongeveer, het midden van zijn borst trof.

Onmiddellijk drukte de schutter af, even klonk een sissend geluid, en bijna op het zelfde oogenblik een zwakke, doffe klap, — en de schildwacht viel plat voorover op den grond, zonder zelfs te hebben gekikt.

„Knap gedaan, vriend," prees de Inspecteur, „en nu spoedig er op af, mannen, zonder geluid te maken."

Haastig richtten de agenten zich weer op, en snel maar onhoorbaar ijlden zij toe op den ketel.

„De bouten, snel!" beval de aanvoerder fluisterend.

Een paar mannen, die sterke ijzeren bouten over den schouder hadden gedragen, schoven ze zoo zachtjes mogelijk door een tweetal ringen, aan de voorzijde aan den ketel vastgeklonken, denkkelijk met het doel, om hem gemakkelijker te kunnen vervoeren en aan kettingen op te hijschen.

En die ringen nu, zouden de bandieten noodlottig worden. . . .

Want de ronde deur van het mangat ging naar buiten open en toen de bouten door de uitstekende ringen waren geschoven, liepen zij juist voorbij dat gat, en beletten dus op een zeer eenvoudige wijze dat de deur geopend werd.

Maar zóó zacht was het toch niet gegaan, of men had daarbinnen het metalen geluid van staal op ijzer gehoord.

Er kwam tenminste een weinig beweging in

het ronde deurtje, het week een paar milimeters, er werd blijkbaar van binnen tegen geduwd.

„Het gas!“ beval de Inspecteur lakoniek. „Achteraan moet een kleine ronde opening zijn, die onze vriend X. er zelf heeft ingeboord, toen hij hier kwam om te luisteren. Vlug een beetje!“

Twee agenten kwamen naar voren, die iets droegen dat er uitzag als een ouderwetsche, verplaatsbare stofzuiger, een van die afgedankte toestellen, die werken met behulp van een hefboom en een blaasbalg. Er zat een gewapende gummislang aan met een soort ventiel.

De twee mannen liepen haastig naar de achterzijde van den ketel, en hielden het uiteinde van de buis tegen het kleine ronde gat gedrukt, waarop zij met krachtige slagen den hefboom in beweging brachten.

De Inspecteur stond er kalm bij, terwijl hij bij het licht van zijn zaklantaarn zijn horloge raadpleegde.

Na vijf minuten zeide hij op lakonieke toon:

„Zoo is het genoeg! Als er zich nog een verroert, na die portie gas, dan is hij taaier dan eenig man, dien ik ooit gekend heb.“

De slang van de gaspomp werd van de opening weggenomen, en de inspecteur legde zijn oor tegen het ronde gat in den achterwand, op gevaar af dat een van de bandieten nog juist voldoende leven in zich zou hebben om zijn revolver op te tillen en hem door dat kleine gat heen een kogel door de hersens te jagen.

Hij hoorde echter niet het minste gerucht, geen gekreun, zelfs geen zucht, en die volkomen stilte bewees hem, dat het gas zijn plicht had gedaan.

Het overige ging op een zeer merkwaardige wijze in zijn werk, die tot dusverre eenig is gebleven in de geschiedenis van de New-Yorksche criminaliteit.

Twee van de sterkste tractors, waarop men de hand had kunnen leggen en die men tot het doel gereed had gehouden, kwamen tot aan den rand van den modderpoel rijden, snel werden zij met behulp van sterke kettingen aan den ketel gebonden, de machines zetten aan, en langzaam, een weinig om zijn lengteas wentelend, gleed het gevaarte over het vette modder, en werd, toen het eenmaal de straat bereikt had, op een lagen vrachtwagen, een soort onderstel getrokken, en toen zonder veel moeite aanstonds naar de gevangenis gevoerd,

waar men op zijn gemak, zonder last te hebben van toegelopen nieuwsgierigen of misschien wel hulpvaardige medeplichtigen, op de met hooge muren omringde binnenplaats de bouten weder van den ketel kon afnemen, het deurtje kon openen, het gas gelegenheid kon geven om weg te stroomen, en vervolgens de nog altijd bewusteloze misdadigers, 33 in getal, naar buiten kon slepen.

Dit alles ging zoo vlot in zijn werk, alsof men er maanden lang voor gerepeteerd had.

En het was een van de zwaarste klappen welke de bende van het Kwade Oog zoo spoedig na haar wederopstanding te verduren kreeg.

Want het bleek dat er onder de 33 arrestanten een kapitein was, niemand minder dan Ted Winkle in persoon, een onder-luitenant, Serge Malekof geheeten en verder zes of zeven beruchte schelmen, naar wie de politie al sedert jaren zocht, en die later tot gevangenisstraffen werden veroordeeld, wisselend tusschen drie en vier jaar.

Er waren twee vrouwen onder dit illustere gezelschap, waaronder Pepita la Bella de Italiaansche, ook al een oude bekende van de politie, die aan haar vingerafdruk herkend werd, ofschoon zij haar zwarte haar rosrood had geschilderd en met allerlei kunstmiddeltjes den vorm van haar gelaat had pogen te veranderen.

Deze uiterst gevaarlijke dame werd wegens verschillende misdrijven tot zeven jaar gevangenisstraf veroordeeld.

Zij zou echter die straf nooit uitzitten, zelfs niet voor een klein gedeelte...

Er zal later misschien gelegenheid bestaan te verhalen op welk een bijzonder schrandere wijze de vrienden van de schoone Pepita er in slaagden, haar aan den wreken arm van de gerechtigheid te onttrekken, en hoe zij niettemin door het noodlot achterhaald werd.

Wat de rest van de gevangenen betreft, twee konden er bewijzen, dat zij nog nimmer iets met de politie uitstaanden hadden gehad, en meer uit een ziekelijke nieuwsgierigheid zich bij de bende hadden willen aansluiten, en zij werden met een strenge waarschuwing door den rechter-commissaris naar huis gezonden. Drie kwamen er af met lichte straffen, daar hun weinig strafwaardigs kon worden bewezen, maar de overigen hoorden allen zware gevangenisstraffen tegen zich eischen wegens vroeger gepleegde misdrijven — en een wist in de cel zelfmoord te plegen.

Hij was de eenige zoon van een bekenden

millionair, en bij nader onderzoek bleek dat hij een boezemvriend was geweest van den verschrikkelijken Loeb, den knaap die, samen met een makker, uit Sadistische beweeg-

redenen koelbloedig een kameraadje met een revolvershot vermoordde, en die in de gevangenis krankzinnig is geworden....

ACHTSTE HOOFDSTUK.

Raffles speelt zijn laatste troef uit.

De avondschemering daalde over de stad Boston, toen uit het Noord-westen langs den prachtigen, breeden straatweg in snelle vaart twee snelle toerwagens naderden, waarvan de voorste bestuurd werd door Arne Hansen. Barbetta Candos zat naast hem, gehuld in een dichten autosluier, en in den wagen zaten drie mannen. Een daarvan was Mike O'Maley, de tweede was Jim Doolittle, terwijl de derde een klein mannetje was met een vossengezicht, lenig en bewegelijk als een wezel en wiens lichaam gemaakt scheen te zijn om door de nauwste spleten en kieren te glippen.

Dat mannetje was Pete Flannagan, aan wien Hansen verzocht had deel te nemen aan de kleine expeditie, en hij had gretig toegestemd, want Pete had een fijnen neus, en hij had onmiddellijk begrepen, wat het eigenlijke doel was van den luitenant en dat hij verstandig zou handelen, wanneer hij dezen nieuwen komeet in zijn opgaande baan volgde.

Hij was bijna onvindbaar in de groote auto, maar hij was er, en hij was vast voornemens zich te doen gelden en naam te maken in het district, om op zijn beurt bevorderd te worden door den geheimzinnigen, nog nooit aanschouwden Moloch.

In den tweeden wagen zaten drie mannen, en de chauffeur van dezen wagen scheen uitstekend van de plaatselijke gesteldheid op de hoogte te zijn, want hij behoefde nimmer naar den weg te vragen, hetgeen altijd lastig is bij een eventueele confrontatie, maar reed regelrecht door, totdat hij, aan de grens van een

der voorsteden, de hand opstak, en zijn wagen liet stoppen.

Toen ook Hansen remde, zeide Dexter — zoo was de naam van dezen man — op zachten toon:

„Nu kunnen wij niet verder, of wij loopen gevaar dat ze ons zien. Stone-Hall ligt op nauwelijks tien minuten gaans hier vandaan, voorbij die bocht in den weg. Je bent toch zeker niet van plan, Hansen, nog vannacht iets te ondernemen?”

„Zie je me soms voor een ezel aan, Dexter? Zeer zeker zal ik dat niet doen,” antwoordde Hansen schouderophalend. „Ik wil nu alleen maar eens zien, waar de zaak ligt, vannacht zullen wij niets doen, maar morgen, heel in de vroege, beginnen wij met het huis te bespionneeren om de gewoonten van de bewoners te leeren kennen. Pas wanneer wij die kennen gaan wij tot den aanval over. Barbetta, en jij ook, Flannagan, stap uit, en ga met mij mee. Jullie wachten hier totdat wij terugkomen, als een klabak nieuwsgierig is en vragen stelt, dan zeg je maar dat je een panne hebt.”

De Spaansche was reeds uitgestapt, tuk op het avontuur, en trilde van vreugde bij de gedachte dat het Kwade Oog zich zou kunnen wreken op Raffles, en het drietal liep haastig voort over het macadam van den breeden weg, aan weerszijden omzoomd met zware olmen, totdat zij, voorbij de kromming, door Dexter aangeduid, een kleine villa of landhuis zagen, dat niet anders dan Stone Hall kon zijn.

Het was een niet al te groot huis, met slechts een verdieping, en binnen een kwartier had Hansen er zich van kunnen overtuigen dat het zich bij uitstek kon leenen om er den beraamden menschenroof te plegen, en de oude Kaldrup moest zich wel heel veilig wanen, dat hij zijn dochter had durven overbrengen naar een vesting, die zoovele zwakke punten vertoonde.

Immers, ten eerste was er geen muur of hoog hek te bekennen. Er was maar een laag, rieten schuttingtje dat het landhuis, of liever den tuin dat het omgaf, scheidde van den grooten straatweg. Een niet al te kleine man kon er gemakkelijk overheen stappen.

Dan liep er ter hoogte der eerste verdieping een breed, houten balkon aan drie zijden om het huis heen, dat door eveneens houten pilaren gedragen werd.

Ten slotte bleek het huis een achterdeur te hebben, die uitkwam op een zeer goed voor auto's berijdbaren grintweg, die zich een paar meters verder weder met den hoofdweg vereenigde.

Overburen waren er in het geheel niet, want de wijk was nog nieuw, en lang niet volgebouwd, en de naaste burenen terzijde, woonden zeker wel een drie honderd meter verder.

„Het kon niet mooier!" mompelde Hansen handen wrijvend. „Het zal gaan als gesneden koek."

„Ik vind dat het er erg sjoewel uitziet voor de dochter van een spoorwegkoning," zeide Barbetta minachtend. „Het is niet veel beter dan een loods."

„Dat pleit alleen maar voor het verstand van haar vader!" antwoordde Hansen schouderophalend. „Want hoe eenvoudiger haar verblijf, hoe minder kans wij zouden hebben het uit te vinden! En als ik niet zoo slim was geweest — als het geluk zich niet op mijn hand had getoond — dan hadden wij misschien lang kunnen zoeken," voegde hij er grinnikend aan toe. „Flannagan, het huis schijnt mij volkomen duister toe, zou jij kans zien, even op het balkon te klauteren, en door het raam te kijken, dan weten wij meteen hoe de kamers verdeeld zijn."

Hij had nog nauwelijks uitgesproken of reeds was Flannagan ter zijde van het huis, waar het heel donker was, over de rieten afsluiting gestapt, en het volgende oogenblik klom hij met onbegrijpelijke snelheid en aapachtige behendigheid langs een van de houten steunpilaren op het balkon, en een kat had niet minder leven kunnen maken.

Hansen en Barbetta zagen zijn kleine, valse gestalte als een schim over het balkon glijden, en nu en dan stil staan om een blik te werpen door een gordijnkier.

Zoo liep hij haastig om het heele huis heen, op zijn gummizoolen voortsluipend, zonder dat een plank kraakte, zonder dat een blad ritselde van den wilden wingerd, waarmede het huis op sommige plekken begroeid was.

Binnen enkele minuten stond hij weder naast het tweetal en fluisterde:

„Die kamer hier terzijde is een slaapkamer — en ik denk van haar! Het ziet er tenminste deftig uit."

„Hoe kon je dat zien in donker?"

„Het was niet donker!" antwoordde Flannagan grinnikend. „Juist toen ik keek kwam er een oude negerin binnen, die het licht opdraaide. Ik schrok me een stuip, en wou al naar mijn proppenschietter grijpen, maar het zwartje schikte alleen maar wat aan de spreid, legde een paar boeken neer, en toen draaide zij het licht weer af en ging weg. Maar een paar oogenblikken later zag ik Sally weer in haar eigen hokje, juist aan de tegenover liggende zijde waar zij zich mooi stond te maken voor de spiegel."

„Hoe weet je dat zij Sally heet," vroeg Barbetta onnoozel.

„Alle negerinnen heeten Sally," antwoordde Flannagan kortaf.

„Heb je niets van haar gezien?" vroeg Hansen fluisterend.

„Geen steek! Alle andere gordijnen waren potdicht."

„Maar als ze thuis is kunnen wij misschien dan nu niet...?" vroeg Barbetta weer.

„Gebruik je verstand," viel Hansen haar ongeduldig in de rede. „Wij weten niet eens of zij thuis is — er kan wel visite zijn — en onze wagens staan tien minuten loopens hier vandaan! Wij verliezen niets met te wachten, en morgen goed uit de oogen te zien, des te veiliger kunnen wij onzen slag slaan!"

Hij wilde nog iets zeggen, toen Flannagan, die een uiterst fijn gehoor heeft, hem zijn ellebogen in de ribben drukte, en hardop fluisterde:

„Hou je stil, ik hoor een auto!"

Het drietal trok zich snel terug in de ondoordringbare schaduw van een olanderboschje, hetwelk zich bevond omstreeks het midden van de lage schutting ter zijde van het huis.

Zelfs het scherpste oog zou hen hier niet hebben kunnen ontdekken, want de lantaarns

waren in deze wijk schaars, en reeds was de duisternis volkomen onder het bladerdak van het boschje.

Nu hoorden ook de anderen snel een auto naderen, en enkele minuten later flitste een schel schijnsel over den weg, hetwelk het drietal verschrikt deed neerhurken en hun gelaat verbergen achter het dichte gebladerte.

Hun vrees was echter ongegrond, want het lichtschijnsel van de beide autolampen gleed hen voorbij, en de wagen stond stil, op eenigen afstand van het lage hekje.

De hoorn toeterde een paar malen en toen klonk de heldere stem van het meisje dat achter het stuurwiel zat:

„Ik ben terug, Dolly!”

De huisdeur vloog open, en op de drempel verscheen de reusachtige gedaante van de negerin, die verheugd uitriep in haar geradbraakt taaltje:

„O, misses, zoo blij, zoo blij, jij bent terug! Ik heb gezeten in angst zoo erg, dat jij zou verdwalen! Uw vader, hij heeft gezegd tegen oude Dolly, als jij mijn dochter alleen laat uitgaan, ik sla op jou leelijke kop!”

„Maar ik ben niet alléén, domme Dolly,” riep dezelfde vroolijke stem. „Ik heb immers oom George bij me.”

„Oom George is braaf man, maar heel oud, kan jou niet helpen, als gevaar komt, misses,” verweet de oude negerin haar. „Kom gauw binnen, ik lekker hapje voor jou gemaakt heb.”

„Kom u binnen om het lekkere hapje van Dolly mee op te peuzelen,” vroeg Sigrid en zij wendde zich naar den grijzen heer, die naast haar in de tweezitter achterover leunde. De grijsaard raadpleegde even zijn horloge met de radio-wijzers en antwoordde toen weifelend:

„Nu, een uurtje kan ik nog van je gezelschap profiteeren, nichtje, maar ik moet volstrekt den laatsten trein halen om weer naar mijn woonplaats terug te keeren.”

„Dan breng ik u weer naar het station, oompje, met mijn wagen.”

„Dat zul je wel laten, Sigrid, neen, ditmaal geksheer ik niet! Ik verbied je en ik meen het ernstig, om des avonds alleen in je auto rond te rijden. Ik acht het onwaarschijnlijk dat de schurken je verblijfplaats ontdekten kunnen hebben, maar toch. . . je zou het lot tarten, door je des avonds aan zooveel gevaar bloot te stellen! Beloof je me plechtig, dat je voorzichtig zult zijn? Bedenk, dat ik tegenover je vader voor je verantwoordelijk ben!”

„Ik beloof het u, oom George!” klonk de meisjesstem weer. „En nu ga ik de auto naar binnen rijden, want ik zie dat de brave Dolly de deuren van de garage al heeft geopend!”

De motor begon weder te gonzen en door het dichte gebladerte konden de spionnen zien, hoe de auto het hek binnen reed, waarvoor heel wat stuurmanskunst noodig was, rechts om het huis reed en toen uit het gezicht verdween.

Zij hoorden duidelijk hoe de kleine wagen, na even te hebben stilgestaan, waarschijnlijk om den ouden heer gelegenheid te geven tot uitstappen, de garage binnenreed, en hoe even later de deuren weer werden gesloten.

In de duisternis hoorden zij de vrouwenstem weer:

„Pas op, oom, het is hier erg donker! Leun maar op mijn arm, ik ken hier den weg al goed!”

Het grint knerpte onder de voeten der naderenden, hun schoenen knarsten over den stoepsteen, en toen ging ook de huisdeur dicht.

De drie spionnen bleven nog even achter het dichte oleanderboschje neergehurkt en toen maakte Flannagan de opmerking:

„Hoor eens — dat is gesneden koek!”

„Wat?” vroeg Barbeta zacht.

„Begrijp je dat niet, mijn lieve ziel? De ouwe man is binnen!”

„Wat zou dat?”

„Och, wat ben je toch nog een onnoozel halsje! Dat zou, dat we nu het mes van twee kanten kunnen laten snijden! Wat dunkt je, luitenant — heb ik geen gelijk?”

„Ik had er ook al aan gedacht!” antwoordde Hansen nadenkend. „Ze schijnen maar met zijn drieën in huis te zijn of hoogstens nog een kamenier. We moeten het er op wagen. Krijgen we ook zijn broer te pakken, dan kunnen we heel wat geld vragen! Luister! Jullie twee blijven hier, en kijken goed uit, en intuschen ga ik onze mannen halen. Ze zullen niet allemaal noodig zijn voor dit karweitje, maar drie te veel is beter dan één te weinig! We zijn binnen een kwartier terug!”

De Zweed kroop te voorschijn, ging bukkend loopend langs de lage schutting en bereikte den straatweg, waarop hij haastig begon te loopen in de richting, waar de beide auto's op den straatweg waren blijven stilstaan.

Tien minuten later had hij den voorsten wagen bereikt.

„Nu?” vroeg Dexter nieuwsgierig.

„Alles in de beste orde! We doen het vanmocht nog! De broer van Olaf Kaldrup is er ook bij, en we zullen ze alle twee knippen! Niets verdachts gezien?"

„Een tweezitter die in de richting van het huis reed, met een dekselsch vaartje!"

„Dat waren zij!"

„Hadden we dat maar geweten!" riep Dexter teleurgesteld uit. „Dan hadden we het zaakje hier op den weg kunnen opknappen!"

„Veel te gevaarlijk! Het is beter zooals het nu is!" hernam Hansen. „En nu vooruit — opgereden! Ik zal je wel zeggen, waar je weer stil moet staan. Het is nu zoo donker, dat ze ons onmogelijk kunnen zien, en bovendien zijn daarginds alle gordijnen gesloten."

Hansen ging op de treeplank staan, naast den chauffeur, en de beide auto's reden snel weg.

Een minuut later beval Hansen zacht:

„Stop! Daar is het huis, en ze mogen ons niet hooren. Zet de wagens zooveel mogelijk aan den kant. Op den berm, in de schaduw van de boomen!"

Een oogenblik later waren alle mannen uitgestapt, op slechts een na, die op de twee auto's moest passen, waarvan de lichten op „stadssterkte" waren getemperd.

Aangevoerd door Hansen bereikten de bandieten na een vijftigtal schreden het huis.

Het lag daar stil en vreedzaam, als rustte het reeds.

Een dunne lichtschicht drong door een kier van een raamgordijn op de verdieping, voor-aan.

„Daar eten ze nu zeker!" fluisterde Hansen, nadat ook Barbetta en Flannagan zich bij het troepje hadden gevoegd. „En nu, luistert goed! Jij, Flannagan, klautert weer naar boven, want jij bent de handigste, en je snijdt van de slaapkamer een ruit uit, of je licht de spanjolet met een ijzerdraadje op...."

„Laat dat maar aan mij over, luitenant!" zei de Ier grinnikend. „Ik zal er door gaan als een warm mes door de boter! En dan?"

„Dan maak je de voordeur netjes voor ons open! Twee mannen, jij, Dick en jij, Rednose, bewaken de achterdeur, als ze soms onraad bespeuren en weg willen loopen. Denk er om, geen ruw geweld, want we hebben niets aan doode Kaldrups, maar wel aan levende! We moeten ze zoo snel overvallen, dat ze geen tijd tot tegenweer hebben. Het eigenlijk werk knappen wij anderen op. Barbetta, voor jou is hier niets te doen, jij past op de voordeur en let op de negerin, als die soms gaat schreeu-

wen of naar de telefoon wil loopen. Dreig haar met je revolver maar schiet in geen geval, tenzij het niet anders kan! En nu vooruit, Flannagan!"

Het kleine, lenige mannetje klauterde weer als een aap tegen den houten steunpaal op, en geen vijf minuten later zagen de wachtenden hem reeds als een schaduw door een raam naar binnen glijden.

Er verstreken nogmaals eenige minuten en toen ging de voordeur heel langzaam open en Flannagan fluisterde bijna onhoorbaar:

„Kom er maar in, alles is veilig! Ze zitten met zijn tweetjes in de eetkamer boven!"

De schurken drongen haastig de donkere vestibule binnen. Uit de keuken klonk het heesche gezang van Dolly, die een oeroud negerliedje galmde, onder het wasschen van het vaatwerk.

Terwijl twee mannen post gingen vatten bij de achterdeur, en Barbetta de deur van de keuken in het oog hield, liepen de anderen snel de trap op, geleid door Flannagan, die voor een deur stilhield en fluisterde:

„Dit is de kamer! Hoor ze maar lachen!"

„Ze zullen gauw genoeg iets anders doen!" zei Hansen grimmig en tegelijk draaide hij den knop van de deur om en trad binnen.

Hij had nog geen twee voeten in het vertrek of een schrill fluitje klonk, en de achterste man, die nog in de gang stond, werd door een verschrikkelijken slag met een gummiknuppel neergeveld.

„De negerin!" schreeuwde een ander. „Steek haar je mes in haar ribben, Tom!"

Maar Tom kreeg er geen gelegenheid toe. Dolly, lachend met al haar groote witte tanden, trof hem met de volle vuist midden in het gelaat en hij viel neer als een blok.

Intusschen waren Sigrid en George Kaldrup van tafel opgesprongen en lieten zich niet onbetuigd, het meisje gebruikte haar vuisten als een volleerde bokser, en velde luid lachend haar man, met een slag tegen de kaak, die hem totaal verdoofde.

En nu klonk haar stem, vreemd genoeg, diep en luid als een mannestem!

Wat de negerin betreft, zij scheen over reuzenkrachten te beschikken want zij nam twee der bandieten tegelijk op, ieder met een hand, en slingerde ze als poppen door de kamer. Ten slotte raakte de „oude Heer" met zijn knuppel van walvischbalein twee vijandelijke koppen zoo geweldig, dat de eigenaars bewusteloos bleven liggen.

Op het tumult kwamen de twee deurbewa-

kers ijlings naar boven en dit was wel het domste wat zij hadden kunnen doen, want de negerin, die schik in het geval scheen te hebben, verwelkomde hen boven aan de trap. Den een deed zij met een welgemikten schop de trap weer afrollen, zoodat hij met gebroken ribben bleef liggen en den anderen verbrijzelde zij bijna het hoofd met een enkelen vuistslag.

Binnen tien minuten was de strijd, die zoo ongelijk leek, beslist.

En intusschen zong daar beneden de stem van de negerin nog maar altijd door:

George Kaldrup trad op Dexter toe, de eenige, die nog voldoende bij kennis was om althans te kunnen hooren, en zei, glimlachend, terwijl hij zijn witte pruik afdam:

„Het is billijk, dat je weet, wie je dien leelijken kool gestoofd heeft, mijnheer de bandiet! John Raffles staat voor je! Ik zie, dat tot mijn grooten spijt mijn vriend Hansen de eenige is, die den dans is ontsprongen, anders zou ik hem persoonlijk hebben kunnen zeggen, dat het niet goed is, alleen op het uiterlijk

af te gaan, hij heeft mij een ganschen dag voor Olaf Kaldrup aangezien, die gelukkig veilig heel ergens anders is, evenals zijn lieve dochter, wier rol, gij zult het zeker wel willen toestemmen, zoo voortreffelijk is vervuld door... een mijner vrienden! Wat de zwarte Dolly aangaat, hij is al bezig zich te wassen, en zal u aanstonds onder de oogen treden als een man, die zijn knuisten weet te gebruiken! Gij luistert zeer verbaasd naar dat gezang in de keuken? Wel, gij zult toch wel eens van een gramfoon hebben gehoord? En nu genoeg gepraat, gij zult mij niet van zelfgenoegzaamheid kunnen betichten, als ik u zeg, dat het spel ook ditmaal door Raffles gewonnen is!”

Een kwartier later kwam de politie van Boston, telefonisch van het gebeurde op de hoogte gebracht, de stevig gebonden bandieten afhalen. Geen hunner, behalve Hansen, die van de verwarring gebruik had weten te maken om langs het balkon te ontvluchten, ontsprong den dans!

De volgende aflevering (No. 620) bevat:

DE STALEN KAMER.

In den ROMAN-, BOEK- en KUNSTHANDEL

LEIDSCHEGRACHT 72, AMSTERDAM

verschijnen de volgende werken:

RAFFLES

ook wel genaamd LORD LISTER,

— DE GENTLEMAN-DIEF —

in fraai gekleurden omslag

15 CENT PER NUMMER

Elk nummer een afgerond verhaal

NICK CARTER

Sensationeele Detective-verhalen

in fraai gekleurden omslag

15 CENT PER NUMMER

Elk nummer een afgerond verhaal

BUFFALO-BILL

DE AVONTUREN VAN DEN GROOTEN
WOUDLOOPER DOOR HEM ZELF VERTELD

in fraai gekleurden omslag

15 CENT PER NUMMER

Elk nummer een afgerond verhaal

**Ook verkrijgbaar aan de Spoorwegen,
Kiosken en door den Boekhandel**

Tegen inzending van het bedrag per postwissel franco toezending

20 Cigaretten

10 Cigaretten

DUBEC No. 4 zonder Mondstuk

IN VERPAKKING VAN 20
EN OOK VAN 10 STUKS

De Dubec Cigaretten No. 4 zijn gemaakt
van kostbare echt TURKSCHE TABAK

GEEN ANDER MERK TELT ZOOVEEL TROUWE ROOKERS

Voor 2½ cent Onovertrefbaar

N. V. Cigarettenfabriek J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885